

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Zwinger, Jakob

Basileæ, [1619]

Demosthenis encomium

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1415)

traditur: Patriam esse cuique, ubicunque cuique esset bene, ap-
probasset, quæ sententia à Lysia in oratione aduersus Phœnicias
reprehensa est. in Patriæ fumus.] Apud Homerum Odyss.
α. terra natalis fumum Ulysses optat videre surgentem. Unde
& ductum est hoc prouerbum, ad quod eleganter quoque allu-
sit Ouidius his verbis:

Haud dubia est Ithaci prudentia: sed tamen optat:
Fumum de patrijs posse videre focus.

Quem autem vnquam vidimus in tam barbara regione natum,
cui sua patria vel non optima videatur? Illa enim completur
quæ solent haberi charissima: parentes, affines, amicos, penates,
solum ipsum natale, cui assuetudine viuendi debemus. in Exilium
pœnam constituisse.] Cic. in Parad. Nescis exilium, scelerum
esse pœnam, lib. 5. Tusc. Exilium credo quod in maximis malis
ducitur. Virg. 10. Aen. Infelix exilium dicit. o Pro tuenda
patria.] Quàm dulce & decorum est pro patria mori, exprimit
Horat. lib. 3. Car. od. 2. Dulce & decorum est pro patria mori.
Cic. 1. Offic. Pro patria quis bonus dubiet mortem oppetere?
Hinc Lucianus nosser scribit, hæc in prælijs cohortationem plus-
vimam valere, si quis dicat, bellum esse pro patria susceptum,
neminemque esse, qui hac voce audita, mortem extimescat, aut
periculum metuat.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΔΕΜΟΣΘΗΝΙΣ
ἐγκώμιον. encomium.

Philippo Melanchthone interprete.

ARGUMENTVM.

ET hic titulus argumenti summam indicat. Est enim en-
comium Demosthenis oratoris, sed nouo quodam
colore tractatum. Non enim simplici via, aut vulgatis lau-
dandi rationibus, quæ à rhetoribus præscribuntur, uti-
tur: sed illis quodammodo postpositis & reiectis, à con-
fessione hostis potissimum encomij partem absoluit, hoc
videlicet ordine. Principio narrat, quo pacto cum deam-
bulatum iisset, in Therfagorâ Poëtam inciderit, encomium
Homero meditantem. Ibi igitur cum de Homero alter, alter
autem

autē de Demosthene laudando inter se agerent. Thersa-
 gorasq; contenderet longē difficilior esse Homerū lau-
 dare q̄ Demosthenem: non quia id verbis faciendum
 esset: sed quia ipsa materia locorū sterilior foret, idem
 hoc ipsa re cōprobare illū cōpisse. Et q; encomij huius
 occasio est, & quasi quoddā operis proœmiū. Fingitur
 itaq; exinde Thersagoras sub comparatione quadam
 Homeri & Demosthenis, & eorum quæ ad virtusq; lau-
 dem ab arte sumi possint, omnes eos locos percurrere,
 ex quibus cum persona Demosthenis, tū cæteræ virtutes
 & res gestæ amplificari poterant. Quo loco & illud
 obiter videre licet, quid in autorum lectioe spectan-
 dum sit, & quæ ratio in encomijs texendis potissimum
 sequenda, Thersagora ista omnia quasi digito, quod dicitur
 ci selet, indicante. Atq; hæc prior encomij pars est, quæ
 ex locis technicis à Thersagora homine Poëta perficitur.
 Altera autē ex artechnis, quæ vocant, sumitur: sed
 quàm summa prudentia atq; arte Lucianus, ut potē orator,
 ac sermō agens, tractasse ita videtur. Interpellatō
 enim sermone Thersagoræ, ut qui in vulgatis, & in scho-
 la exerceri solitis rationibus versaretur: deinde & car-
 minis illius auscultatione, ut fingitur, vicissim peracta,
 ipse accepto ab eodē Macedonicarum rerum comen-
 tario, in quo & acta Antipatri & Demosthenis
 quædam continēbantur, ex eo reliquam inde oratio-
 nem pertexit, illi videlicet insuper commemorando, quæ
 hostes quoque de eloquentia Demosthenis, de magni-
 tudine animi eius, & de rerum gestarum excellentia, scri-
 pta atque testata reliquissent. Quo argumento nequē
 grauius aliud, opinor, nequē firmitus quicquam afferri
 potuit. Est enim ea demum vera ac solida laus, quæ ab
 hoste proficiscitur: quippe qui nihil laudaturus facile
 in eo, quem odit, fuerit, nisi ad quod ipsa virtutis ac ve-
 ritatis naturā compellitur: quæ eiusmodi sanē est, ut
 quod infra ipse Antipater ait, honestæ res etiam apud
 hostes honestæ ducantur, & virtus laudem suam ubiuis
 locorum inueniat. Sed de hac re alibi dictum est.

B Adisforti μοι κατὰ
 τὴν σάββον, τὴν ἐν τῷ
 ἑβδόμενῳ ἡμέρῳ ἐν αἰσ-
 ρῆ, τὴν ἐκ τῆς ἐπιθῆκας, σμικροῦ
 πρὸς μνησθῆναι, Θερασγό-
 ρας παρατυγχάνει. τάχα τι-
 νὲς αὐτῷ μῶν ἰπίσαντο. σμι-
 κρὸς τίς δὲ, γρηπὶς, ἰπὸς
 κ^θ, ἀνδρὸς τὴν γύσιον. ἰ-
 δὼν οὖν αὐτὸν ἔτι πεποιθ-
 ῆς, Θερασγόρας ἔφω ὁ ποιη-
 τὴς, ποῖ δὲ, καὶ πόθεν, οἴκο-
 θεν, ἢ δὲ ἐν ταῦθα. πότιρον
 δ', ἢ δ' ἰσὼ, ἀγαθὸν ἰσὼν,
 ἀμείλιχον, ἔφην, καὶ τίς τις
 κ^θ. ἀρετὴ γάρ τοι τῶν νυ-
 κτῶν ἔξανασας, ἔδοξε μοι γῆ-
 ναι τοῖς Ὀμήρῳ ἠνιθέοις τῆς
 ποιητικῆς ἀπάρξεσθαι. κατὰ
 γὰρ σὺν ποιῶν, ἔφην, καὶ τὰ τρο-
 φῆα τῆς παιδοποιίας ἰκέω
 τίνων. ἰκέω οὖν ἀρξάμε-
 ν^θ ἢ δὲ ὅς, ἰκαθὸν ἰκαθὸν,
 ἄς τὸ τοῦ μνησθῆναι ἰ-
 κέω. ὅτι οὖν, ἔφην, δὲ
 μὲν μοι καὶ τοῦ κεισάτου. πο-
 λὺ μὲν τοῖς πρότιρον, ἔφην, πρὸς
 σπῆρ ζουτοῦ δρόμου ἢ κα,
 τῆς κ^θ ἢ Ὀμηρον ἰπιδέξας.

C Vm^a in porticu de^s
 ambulare, exiit ad
 sinistram^b die 16.
 paulò ante meridiem, fortè
 se mihi Thersagoras offert.
 existimo eum plerisque vos-
 trum notum esse. Pusillus
 est, naso^c aquilo, ferè cano-
 didus, virili specie. Hunc
 cum procul accedentem vis-
 derem, dixi: Hic Thersago-
 ras Poëta est. Et interrogas-
 ui, quorsum aut vnde iret?
 Ille inquit, domo se huc ve-
 nisse. Num, inquam, de-
 ambulandi gratiã? Tum
 ille: Omite hoc interro-
 gare. nocte intempesta sur-
 rexi, et ad^d Homeri na-
 talem carmen ei dedica-
 rem. Præclare, inquam,
 facis, quòd illi studes gra-
 tiam institutionis referre.
 Hoc cum instituissem, ait
 ille, huc veni, neque animad-
 uerti me deambulationem
 ad meridiem vsque produ-
 xisse. Tum ego: Et mihi o-
 pus est deambulatione. Sed
 ille: Multò antè, inquit, o-

portui: me illum salutare. monstrabat autem manu Homeri.

Sciunt

ἴσῃ δὲ πον τὸν ἐν διέξει τῷ
 τῶν Πτολεμίων νικῶ, τὸν
 καθεμῆρον τὰς λόμας. προ-
 σερῶν τε οὐδ' αὐτὸν ἀφικέ-
 μιν, ἔφη, καὶ προσεξόμην ὅ-
 ἀφθόνων μεταδιδόναί τῶν
 ἰπῶν. ἂ ἦδ', ἔφη, ἐν ὄ-
 χῳς τὰ πράγματα ἦν, πάσαι
 γὰρ τοὶ καὶ αὐτὸς ἰνοχῆρ
 μοί δοκῶ τὸν Δημοδοξίην,
 ἰπικουρῆσαι τε πρὸς πᾶσι αὐ-
 τῷ ἄνθλιον. ἂ οὐδ' ἡμῖν ἔ-
 παρῆσαι τὸ ὄχιδα, συμβε-
 λοιμῶν ἄν τοὶ λοιπὸν ἦδ' ἡ-
 μῖν τὸ ἔρμαον. ἔγω γὰρ, ἔ-
 φη, καὶ τῶν νύκταρ τε καὶ τή-
 μιρον ποιημῶν, δοκῶ
 μοί τῆς ἀνοίας τὸν Ὀμηρον
 ἐπιγράψασθαι θεῶς γὰρ παρ,
 καὶ μαντικῶς ἄς πᾶσι ποίσιρ
 ἔξιδανχάθλι, λεινῆς δ' αὐ-
 τὸς ἐπιτηδῶν γὰρ τοὶ τουτὶ
 τὸ γραμματῶν πειρηθῶ-
 μιν, ἂ ἄρα τῷ σχολῶν ἀγογι
 ἔτι τῶν πειρηθῶμι. δοκ-
 κῆς ἔρ μοι ἐν λαπῶν σὺ ἔχο-
 λῶς ἔναι μακάρι ὅ ἦδ' ἂ, λῶ
 δ' ἔγω, καὶ πέπονθας τὸ τῶν
 τὸν δόλιχον νερικηκότ ὅ, ὅς
 ἦδ' ἂ

Scitis enim in templo Pto-
 lemei ad dexteram collos
 eatum esse, proluxa coma
 insignem, inquit: ad hunc
 eundum mihi est, ut eum sa-
 lutem, & orem ut mihi ma-
 gnam versuum copiam lar-
 giatur. Ego courā inquam:
 Si quid votis proficiunt, &
 ego iam olim Demosthenē
 obstrepro, ut mihi suppedi-
 tet orationem ad natalem
 eius orandum. Si igitur
 satis erit vota facere, ad-
 iunge me tibi socium. nam
 commune, inquit, lucrum
 auferre cupimus. Ego, in-
 quit, habeo poema lucubra-
 tū hac nocte & hodie, quod
 Homero propter benevo-
 lentiam dedicaturus sum.
 Nam diuino quodam furo-
 re commotus ad poeticans
 rapior, ut iudicabit ipse. Ge-
 ro enim mecum libellum in
 hoc paratum, ut ostendam
 sodalibus, cum in aliquem
 ociosam incidero. O te felici-
 cem, inquam, qui vidēris mi-
 hi perinde facere, atq; aliq-

qui postquam cursu vicit in stadio, redit abluto puluere, ve
 Kk 3 oblectet

ἢ δὲ κλημφοῦ τὴν λέουλυ,
 καὶ τὸ λοιπὸν ἢ θείας ψυχάγα
 γῶν ἢ, μυθολογῶν πρὸς ἢ
 παλαιὸν διγγοῖατο, ἐπιδόξου
 ληγῶν σινοῦα τὸς πάλης ὕψους.
 ὅ δ', ἀπ' ἐπὶ τῆς βαλβιδῶ
 ἐκ ἀν' ἐμυθολογίας, ἔφη. καὶ
 σὺ δὲ μοι δοκῆς, ὑφ' ἡμετέρας
 τὸν δόλιχον τῶν ἰπῶν, ἐν
 πρὸ ἄνδρ' ἡμέτερα δὲ λα-
 πορῶδου ὡτὶ τὴν ἢ σαδὸς τῶ-
 γλυ καὶ ὅς γηλάσας, ὡς δὲ ὅ-
 τι ἢ ἀπόρων, ἄπρη, ἐργασί-
 ῶν ἢ, ἴσως ἦρ, ἔφω, ὁ Δη-
 μοσθένης ἐλάσσον ἢ, ἢ καὶ
 Ομηρον ἄρα ὅτι λόγος κατα-
 φαίνῃται καὶ σὺ ἦν μέγα προ-
 σθεῖς, Ομηρον ἰπανέσας, ἰμοῦ
 δὲ ὁ Δημοσθένης σμικρὸν, καὶ
 τὸ μὴδρ, ἀμφοφανῆς, ἔφη.
 ἔβρασιάσασαι δ' ἐκ ἀν' τὸς ἡ-
 φρας, ἢ καὶ πλείων ἂν μὲ τὴν
 ἡνώμην πρὸς Ομήρου τετά-
 ρθαι, ὡς, ἔπορ ἰμὲ δ' ἐκ ἀν'
 γομίσις πρὸς ἢ Δημοσθένη
 ἄν' ἰπὲ γὰ μὴ ταύτη ἢ λόγον
 ἐπιμάσθης κατὰ τὴν ἰπὸ σιρ,
 δὴλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔφ-
 ζον ἢ γῆ μόνον, τὸς ἢ ἔρητοι-
 κός

colloqui, apparet te solam

oblectet se spectando: cum
 luctatore iocatur, ex-
 spectante ut iam in certa-
 men vocetur. Cui respon-
 det ille: At paulò ante cum
 e à meta procurrendum es-
 set, non erat ocium adios-
 candum. Sic tu velut in-
 cursu poetico victor, facis
 me ludos ac delicias, me-
 tuentem stadij fortunam,
 Scilicet, ait ille ridens, qua-
 si rem difficilem suscepis.
 Fortassis, inquam, Demos-
 sthenes videtur tibi indi-
 gnus, qui ad Homerum con-
 feratur, et videri vis in ar-
 gumento graui ac diffici-
 li posuisse operam, cum Ho-
 merum laudassi: me verò
 exiustimas leue argumentum
 de Demosthene sumpsisse.
 Cavillaris, inquit ille. nam
 ego nolim heroas illos in-
 ter se committere, tamen
 si magis faueo Homero,
 Bene, inquam: annon pu-
 tas me Demostheni magis
 fauere? Sed quoniam non
 recusis hac de re mecum
 poeticeam admirari, solu-
 tam

κῆς λόγος καὶ ἀφροσύνης ἀτρε-
 χῶς, οἷον ἰππῆς παρὰ πρῶτος
 ἰλαίνων, μὴ μανένω, ἔφη,
 καὶ τὰ γὰρ ἡδὲν ἂν ποδῶς δῆ εἶ
 μανίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰδ-
 εῖ θύρας. δὲ γὰρ τοὶ καὶ τοῖς
 ἡσυχασταῖς, ἔφην, ἐνθάδε τι
 νὸς ἰππνοίας, ἂ μὲν οἱ μὴ
 ταπεινοὶ φανέσθω, καὶ φάουλος
 φροντῖδ' οἰδῶ τοι, ἔφη, ὅτι
 τῶν, καὶ χάρω ποδῶν, ἂν
 λων τὶ δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ
 Δημοδοξίης ἐγγὺς Ἴουλιου
 τῆς οἷον δὲ γὰρ τῶν σφοδρῶς
 τῆς καὶ πικρίας, καὶ ἴνθου-
 σιασμόν, καὶ τὸ μὴ οἰνοπαρῆς
 πρὸς τὰς Φιλίππων μῆθας καὶ
 ἑορδακισμὸς, καὶ τῶν ἀσέλ-
 γων τὸ δ' εἰς οἰωνὸς ἀείψας,
 πρὸς τὸ δὲ εἶς τὸς ἀγαθῶς
 ἀνθρώπων τὰς ἀγαθὰς ἰσοθεμί-
 νος ἐλπίδας, καὶ τὸ ἡκε μὲν
 οἰμώσθαι γέρον ἰππικῶντα
 Πηλεὺς, πρὸς τὸ Πηλίκου πο-
 τὲ συνάξασθαι ἂν οἱ ἀνθρώποι
 ἐκάνοι, οἱ ἵππερ δόξης καὶ
 ἰκθυοειῶς τελευτήσαντων
 παρα-

tam orationem prorsus cons-
 temnere, sicut eques peditem
 præteruectus aspernatur. Tū
 ille, Dii prohibeant ne sic in-
 saniam, tametsi non leui fu-
 rore opus est ijs, qui ad poë-
 ticas fores accedunt Verūm
 ὧ oratoribus, inquam, opus
 est afflatu quodā diuino ad
 efficiendam orationem non
 humilem aut frigidam Nec
 hoc, inquit, ignoro, ac sape
 me comparatio cū aliorum
 oratorum, tū δὲ Demosthenis
 cum Homero, delectat, cū
 similem video vim, acerbita-
 tem ὧ impetum. Ut Home-
 rus Agamemnonem appella-
 lat violentum: ita Demosthe-
 nes in Philippi ebrietatem,
 saltationes, petulantiam in-
 uehitur. Et quale illud est
 ἢ apud poëtā, Vnuū auguriū
 optimū est pugnare pro pa-
 tria: tale illud est apud De-
 mosthenē: Oportet bonos vi-
 ros bona cū spe suscipere de-
 fensionem Reipub. Et illud:

Forſitan ipſe ſenex deploret talia Peleus, ſimile eſt
 huic ſententiæ: Quam grauius ingemiſerent illi fortes viri,
 qui propter gloriam ὧ patriæ libertatem in acie perierunt.

παραβάτω ἢ ἢ ῥέουσα Πύ-
θωνα πῆς τὰς Οδυσειᾶς νι-
φάδας τῶν λόγων, καὶ τὸ,
εἰ μὴ μίμοισιν ἀγύρω τῶ
ἀθανάτω τεῖσι δαί,

πρὸς τὸ, πῆρας ἢ γὰρ ἄπασιν
ἀνθρώποις τοῦ βίᾳ θανάτου
καὶ ἐν οἰκίσκῳ τῆς αὐτῆς καὶ
θεῶν τῆς ἡ. ἢ μὲν ἐν γυμ-
νασίῳ αὐτοῖς ἐπιταύτῃ.
ἢ ἄγνωσίας ἐπιτρομαί. ἢ ἄνομα
δὲ ἢ πᾶσιν ἢ ἀθέσσης, ἢ τρο-
πῶς λέξιως λαταμανθάνων,
ἢ τὰς ἀφαιρέσας ἢ ἑρόρων με-
ταβολᾶς, ἢ τῆ ἐν τῶ παραπρο-
πῶν ἐπανόστος, ἢ τὰς τῶ παρα-
βοτῶν συνὸς ἢ κερῶ γλαφυ-
ρότητας, καὶ τὸ τῶ πρόπ μισο-
βάρβαρον πανταχῶ. καὶ μοι
πομπᾶς ἐδοξεν (ὅ γὰρ ἄν τὰ
ληθῆς ἀκρυψαίμω) ἀπρε-
πίστορον ἢ ῥαθυμίας Ἀπικῆς
λαθῆς ἀπὸς Δημοδρόνους, ὃ τῶ
παρρησιασ, ὡς φασιν, ἀνεμῆ
ἢ, τοῦ τῶς Ἀχαιῶν Ἀχαιῶν
προσπονοῦ. ἢ ἄπρεπιστον δὲ
τότῳ ἀνάμα. τῶς Ἐκλιω-
καὶς ἀπληροῦν τραγῳδίας, τῶ
μῆλαξεν τῶ ἀνμοιοῦ ἄτης μάχης
ἢ ἄλο-

diis grandiore sono representat, quàm Homerus, qui fingit colloquia

Confero & magna vi fluena-
tem i Pythonis orationem
ad hybernas mives, quarum
similis oratio Vlyssis esse
scribitur, & illud:

ἢ Ni foret hæc hominum
natura obnoxia morti,
simile est huic loco : Om-
nes homines naturâ morti
obnoxij sunt, etiam si quis-
piam conetur se inclusum in
causam servare. Deniq; in-
finita sunt similes viriusque
sententiæ. Delectant autem
me & affectus tum vehemen-
tiores, tum leniores, & ora-
tionis varietates, & meta-
phoræ tædium læuantes, &
tempestivi ex digressionibus
reditus, & concinnæ colla-
tiones, denique totius urba-
nitas orationis. Et mihi sæ-
pè visum est (neque enim
dissimulanda est veritas),
plus esse ¹ gravitatis in De-
mosthene, castigante segni-
tatem suorum civium magna
libertate, quàm in Homero.
cùm Achivos Achaidas apa-
pellat. Et Græcorum trage-
dia colloquia

διαλόγους ἀναπλάθοντες, ἢ
 μύθοις πλὴν πορὰν οὐκ ἴσταν
 ρυήτος. ποικίλεις δὲ καὶ τὸ
 Δημοσθένους ἢ μέτρα κώλων,
 καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις ἐκ ἕξω
 τῆς ποιητικῆς ἰσοῦς ἐμβί-
 βάζουσι, ὡς περὶ δὲ Ὀμηρος
 ἐπιπέδους ἀντιθέσεων ἢ παει-
 σάσεων, ἢ σχημάτων τραχύ-
 τητος ἢ καθαρότητος. ἀπὸ
 ἰοικε φῶς πῶς ἡ ἀρχὴ τῶν
 ἀνέμων τὰς ἀρετὰς ἐπιπέ-
 πειχθῶν. πόθεν γὰρ ἀπὸ
 ριφρονοίῳ ἀπὸ πλὴν οὐκ ἴσταν
 Κλη-
 ρίου, τὰ πλὴν ἢ γινώσκων;
 ἀπὸ οὐδὲν ἢ πῶν τὸ μὲν ἀγ-
 νισμα τῶν ἐς Ὀμηρον ἐγ-
 κωμίω ἀπὸ ἀσίου ἐργον. ἢ
 τοὺς ἐς Δημοσθένω ἐπαί-
 νους τίθειμι, ἐ τοῖς μέτροις, ἀπὸ
 καὶ τῆ ἀποθέσει φημι, τὸ μὲν
 ἢ ἐκ ἕξω ἰδραία μινὰ κρη-
 πίδα ἀποβαλῶναι τὴν ἐπαίνων,
 πλὴν γὰρ ὡς ποιητικῆς ἀντι-
 τὰ δὲ ἀπὸ, τὰ μὲν ἀσφῶ,
 πατρὶς καὶ γένος καὶ χείρους. ἢ
 γὰρ τὴν ἀρετὴν ἀντὶ τῶν λῶ, ἐκ λῶ
 ἀπὸ ἀμφιπέδους ἀνθρώποις ἐ-
 ρις, παρὰ τὴν ἢ ἀπὸ τῶν αὐ-
 τῶν ἰωνικῶν Κολοφῶνα, ἢ Κῦς
 αἰετῶν, ἢ Χίου, ἢ Σμύρνας,
 ἢ Θῆβας

colloquia in medijs pugnis,
 & certamina iacta lapidis
 dirimit. Sæpe etiam apud
 Demosthenem membra suos
 habent numeros ac mensu-
 ras, quales sunt in poetica: si-
 cut neque desunt in Homero
 antitheses, comparia, figuræ
 asperiores aut candidiores.
 Nam ingenia videntur suâ
 sponte similes virtutes etiam
 in dissimilib. studijs gignere.
 Quare igitur tuam Callio-
 pen aspernerer? Quamuis
 autem hanc valde admirer,
 tamen mea causa duplo plus
 habet negocij, quam Demo-
 sthenis encomium: non ob
 illam causam, quia mihi cara
 men scribendū est, sed etiam
 propter argumentū, nullam
 habeo materiam satis splen-
 didā ad inchoandas laudes,
 præter ipsam poetiçâ: mæ-
 tera sunt ignota, patria, ge-
 nus, ætas. nam si hæc nota es-
 sent, nullæ extitisset inde dis-
 sensiones. Alij patriam ei as-
 signant orbem Ionicam Co-
 lophona, alij Cumam, alij
 Chium, nonnulli Smyrnâ,
 & s quidem

ἢ Θύβας τὰς Αἰγυπίας, ἢ μὲν
 εἰας ἄλλας. πατέρα δὲ
 Μαίωνα τὸν Λυδὸν, ἢ ποτα-
 μὸν, καὶ μητέρα Μελανό-
 πω παῖον, ἢ νύμφη τῆν
 θηυάδωρ, ἀνθρωπίνου γένους
 ἀπέειπε, γένον δὲ τὸν ἥρωϊ-
 κὸν ἢ τὸν ἰωνικόν, καὶ μὴ δὲ
 ὅπως πρὸς τὸν Ησίοδον ἔ-
 χου ἡλικίας σαφῶς ἀλένας,
 ὅπου γε καὶ τοῦνομα πρὸ τοῦ
 γνωσίμου τὸν Μελισσιγνῆ
 προκίνοισι. τύχην δὲ πε-
 νίας, ἢ πᾶσιν ὀμμάτων,
 ἀλλ' ἢ μὴ βέλτιον αἴη καὶ ταῦ-
 τα ἔειπεν ἐν ἀσαφῆ κείμενα.
 περὶ γὰρ εὐθὺς ἄν μοι κομίδε
 τὸ ἐγνώμιον. ποίησιν ἄπρα.
 κτορὶ παυανίσσῃ, καὶ σοφίαν
 ἐν τῶν ἐπῶν ἀκαλομένω
 ἐπιλεγῶν. τὸ δὲ ὄδον, ἔφη,
 κατὰ χερσὶς, ἐπιβρομῶν τε
 καὶ λῆον, ἐφ' ὠρεομένοις τε
 καὶ γνωσίμοις, μόνον ὀνομά-
 ζεται, οἷον ὄφωρ ἔτοιμωρ, ἢ
 θυσιμάτων παρὰ σοῦ δρόμου.
 νορ, τί γὰρ ἢ μέγα ἢ λαμπρὸν
 ἢ τύχη τοῦ Δημοσθένεος πρὸ-
 σθη; τί δ' οὐ γνωσίμου;
 οὐκ

quidam Thebas Aegyptias,
 & innumeras alias. Patrem
 Maonem Lydum, & aut flu-
 vium : matrem Melanopen,
 aut aliquā nympham. si quis
 de humanū genus ignoratur.
 Alij existimant eum tempori-
 bus heroicis fuisse, alij Io-
 nicis : nec satis constat v-
 trum Hesiodus sit antiquior.
 Quidam etiam contendunt,
 prius ei nomen P Melesige-
 nae fuisse, quā hoc quod
 nunc in usu est Homeri. Nec
 de fortuna eius aliquid con-
 stat, de paupertate, de cæci-
 tate : ut satius esset fortasse
 omittere ista, cum sint igno-
 ta. Valde igitur angusta es-
 rit encomij materia, si nul-
 lae res gesta, & carmen tan-
 tum laudandum erit, & sa-
 pientia ex versibus aestimanda.
 Tibi verò amplissima
 materia ad manum & in-
 promptu est dicenti de rebus
 centis & celebratissimis: tan-
 tum verbis opus est, tanquam
 condimento ad obsonium
 parato. Quid enim non

magnum & splendidum fortuna Demostheni concessit?

Quid

οὐκ Ἀθῆναι μὲν αὐτῶ πατρὶς
 αἱ λιπαροὶ καὶ ἀσίδιμοι, καὶ
 ἡ Ἐλλάς ὁ ἔρσημα; καὶ τοὶ
 καθόμην ὁ ἀνὴρ τῶν Ἀθη-
 νῶν, ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἔξου-
 ρίας ἐπεὶ δὲ ἄν ἔρωτας θε-
 ῶν, καὶ κείσας, καὶ κατοικί-
 στας καὶ δωρεάς, καὶ πλὴν Ε-
 λευσίνας νόμων δὲ καὶ δικα-
 σιῶν καὶ πανηγύριων, καὶ
 Παραῶς, καὶ ἀπικλιῶν ἢ προ-
 πίων θαλασσίων τε καὶ χερ-
 σίων ἐπισημίων, οὐδ' ἄν
 εἴς ἃ τῶν ἀξίως ἐφικέσθαι δύ-
 νατο ὡς λόγῳ, φησὶν, ὁ Δη-
 μοδότης, ἀφθονία μὲν ἴσθ' ἄν
 μοι περὶ πάντων. τόσ' ἔγ-
 κῶμιον ἐν ἄν ἄπειρῶν ἐνο-
 μισμῶν, ἐν νόμῳ τοῖς ἐπα-
 νοῖς δ' ἐν ἡ τ' ἀειδῶν ἐπικου-
 μῆν τὸς ἐπαινεμένους. Ἰσοκρά-
 τας δὲ, παρμηπόρουμα, ἡ Β-
 λγῆς φέρων, ἐν ἔθῃ τ' Ὀη-
 σία, τὸ μὲν δὲ ποιητικὸν φῦ-
 λον, ἐλόνθ' ὅσον σοὶ δ' ἴσως ἀ-
 λάθ' α, τὸ ἡ παροιμίας σκῶμ-
 μα ἐπὶ τῆ ἀσμιμείας ἐπαγας
 γέσθ, μὴ σοὶ μῆσον πρῶσι οἶο
 τὸ πύραμμα ὡς θυλάκῳ. πα-
 ρύρι δὲ τὰς Ἀθῆνας, ἐκ δὲ χι-
 ῶ τ' ἄν ὄνον πατὴρ πρὶν ἀρτος,

ἄργυρον

Quid non celebratissimum?
 Nonne patria ἢ Athenæ o-
 pulenta ὁ nobiles, ὁ Græ-
 ciæ propugnaculum? Quod
 simihî Athenæ coniigissent,
 poetica consuetudine recita-
 rem amores deorū, iudicia,
 commigrationes, dona, Eleusinem.
 Porro de legibus, iudicijs, cōcionibus, Pivæo,
 colonijs, trophæis terrarū
 riq̄ partis, ne Demosthenes
 quidem ipse pro dignitate di-
 xerit. Ex his magna mihi
 copia suppeteret. Idq̄ enco-
 mium non existimarem præ-
 termittendum esse, cū in
 præceptis laudationum hoc
 contineatur, ut laudes ex pa-
 triæ ornamentis cumulētur.
 Isocraæes Helena prætonio
 inseruit Theſeum. Poëtis ve-
 rò cōcessa est maxima liber-
 tas. Sed tu fortassis irrideri
 te metuis, si initium oratio-
 nis iusto grandius sit: ὁ ve-
 reris ne quis iuxta prover-
 bium dicat, ἢ Epigramma
 maius esse calatho. Itaq̄ e-
 tiam si omitam Athenas, oc-
 curret patre p̄fectus elasis,

aureum,

χρῆσι κρητὴς κατὰ Πίνδα-
 ρον. ὃ γὰρ ἡ ἀβλύχοι λαμ-
 πρότερον τιμήματ' ὅ τρι-
 ραρχικῶ. ἢ δὲ Δημοδοξίης
 ἐπικομιδῆ παρθῆς οὐχ' ὅ, ἰ-
 τελέτα, πλὴν ὀρφανίαν οὐ
 συμφορὰν ἑπιπλήρον, ἀλλὰ
 δόξης ἰσότησι, τὸ δ' εὐστρω-
 γυνοῦσιν ἀρεκλυπέουσιν. Ο-
 μῆρος γὰρ ἔν τε παλαιούσιν,
 ἔν τ' ἀσκησιν μνήμη καθ' ἴσο-
 ρίαν παραλήφαμεν, ἀλλ' ἴ-
 θύς ἀνάγκη τῶν ἐπαύων ἄπ-
 τελέτα τῶν ὑπ' αὐτοῦ διδύ-
 μιου γυμνάσιον, ὅλλω λυτρο-
 φῆς ἢ μελέτης καὶ διδασκα-
 λίας οὐκ ἔχοντα, μήδ' οὐρ ἰ-
 πι πλὴν Ἡσιόδου δάφνυλ κα-
 ταφρόντα, πλὴν ῥαθύμως καὶ
 ζῆτι ποιήσιν ἢ ἐπὶ ἰπιπύε-
 σιν, σοὶ δ' ἐπὶ αὐθῆ δὴ πρὸς, πρὸ-
 πῆς γὰρ ὁ Καλλίστρατος, λαμ-
 πρός δ' ὁ κατὰ λόγος, Ἀλκιδᾶ-
 μας, Ἰσοκράτης, Ἰσοκῆς, Βύβ-
 λιδης, μνησῶν γὰρ ἐφελκόμε-
 σιν ἀβλύχοι ἢ ἰδιούτων ἢ τῶς
 πατρονομίας ἀνάγκης ἰπο-
 καμένους, ταχέας δ' ἔσσης ζῆτι
 μαρκίοις ἢ ἡλιθίας εἰς τὰς
 τέρψας ἀφροδύων, παρὸν
 δ' αὐτῶ κατ' ἐξουσίαν κωμάει.

aureum, ut Pindarus ait, sum-
 damentum. Nulla enim A-
 thenis maior dignitas est,
 quam praefectura clasium.
 Quod vero extinctus est De-
 mosthene adhuc puero, non
 est calamitas iudicanda, sed
 gloriae occasio, retegens ge-
 nerosam indolem. Iam Ho-
 meri institutionem & studia
 nusquam legimus, sed statim
 oportet nos attingere poe-
 mata eius, cum de educatio-
 ne deq; studijs eius nulla ex-
 tent historiae. Neq; licet sin-
 gere eum a Musis accepisse
 poeticam, sicut de Hesiodo
 Lauro ferunt, quae ociofis
 pastoribus poeticam inspira-
 bat. Tu vero Callistratum has-
 bes, & longum & magnifi-
 cum catalogum, Alcida-
 mae, Isocratem, Isaeum, Eu-
 bulidem. Et cum innumeris
 illecebrae Athenis ad se inui-
 tent etiam illos qui sunt in cu-
 stodia patrum, cumq; adole-
 scentia per se proclivis sit ad
 voluptatem, ac Demostheni
 liceret propter tuorum ne-
 gligentiam voluptates sequi-
 tamen

ἐκ τῆς τῶν ἐπιτρόπων ὀλι-
 γωείας, ὃ τῆς φιλοσοφίας
 καὶ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς κα-
 τὰρχε νόθος, ὃς αὐτὸν ἔγχε
 οὐκ ἐπὶ τὰς Φρυγίας, ἀπὸ
 ἐπὶ τὰς Αἰσολόλους καὶ Θρο-
 φράσου, καὶ Ξενοκράτους
 καὶ Πλάτωνος θύρας. καὶ
 ταῦθα, ὃ βέλτερι, φιλοσοφοί-
 κες ὡς λόγῳ, διπλᾶς ἐπὶ ἀνθρώ-
 ποις ἐράτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν
 θαλάσσιον τινὸς ἔρωτος, παρὰ
 φοροῦ τε καὶ ἀγείαν, καὶ κυμῶ-
 σασαν ἐν ψυχῇ, Αφροδίτης
 πανδήμιον κλύδωνα, φλυγμῶ
 νόσας νεῶν ὀρμᾶς, αὐτόχρη-
 μα θαλάσσιον, ἢ τὸ ἔρασιον
 κρησῆς τινὸς σερᾶς ἔλξιν, οὐ
 πυρὶ καὶ τόξαις ἐντιθέσασαν δυ-
 σαλθεῖς νόσους τραυμάτων,
 ἀπὸ ἐπὶ τὴν αὐτὸν τὸ κάπνος ἄ-
 ρχαλὸν τε καὶ καθαρὰν ἰδέαν
 ἕξορμῶσαν, μανίαν ἀφροῦ
 ἢ ψυχῶν, ὅσα Ζηλὸς ἔγχε, καὶ
 θεῶν ἀρχισποροί, φθοίην, ὃ
 τραχυνὸς ἔρατι διὰ πάντα πό-
 ειμα, κοινὰ, σπύλων, καὶ
 πλοῦτος, ξίφος, γλῶσσαν δια-
 θροῦσα, μετὰ τὸν ὃ ψὶ ἢ ἡλικί-
 ας ἰπὸ κείων, μνήμην ἀνεύω-
 σα, θορόν καὶ ἀφροῦσα, σιωπᾶν ὑπὸ τὰς ἐπιτόνοισι ἡμέρας.

tamen continuit eum amor
 virtutis ac doctrinae, & du-
 xit non ad Phrynae ianuam,
 sed Aristotelis, Theophrasti,
 Xenocratis, Platonis. Hic
 poteris philosophari, dupli-
 cem amorē esse in animis hu-
 manis: alterum mari orium,
 varium, ferocem scilicet, ve-
 nereos fluctus in animo, qui
 mouentur ex aestuantibus cu-
 piditatibus iuuenū, naturam
 planē marinam. alter amor
 est aurea catena caelo demise-
 sa. Hic non habet faces aut
 tela, quae faciāt lethalia vul-
 nitibus, quae sunt co-
 gnatae dijs, incitantem ad na-
 tiuā & incorruptā pulchri-
 tudinis formā comprehendē-
 dam. Omnia haec amori fa-
 cilia fuerunt, tonsurae, late-
 brae subterraneae specuū, cor-
 rigere linguae vitia, actionem
 in aetate virili discere, exer-
 cere memoriam, assuesfacere
 animum ad contemnendos
 populi fremius, continuare
 studia per diem & noctem.

ἴξ' ἄρ' τις οὐκ εἶδ' ἔν, ὅποτος ὁ
 Δημοσθένης, ἔφη, σοὶ πῶς ῥη=
 θευκὴν ἐγένετο, τὰς μὲν ἰν=
 νοίας καὶ τοῖς ὀνόμασι κατα=
 πυνῶν τὸν λόγον, τὰς δὲ α=
 θέουσι, ἴξακειῶν τὰς πικ=
 ρανότυτας; λαμπρὸς μὲν ὦ=
 μισθὸς, σφοδρὸς δὲ τῷ πᾶσι=
 ματι, σφροδρὸς δὲ τῷ πᾶσι
 τῶν ὀνομάτων ἐπιγράταρ,
 ποικιλώτατ' δ' ἰναπας
 γὰς σχημάτων. μόν' ὅ γέ
 τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Διο=
 σθένης ἐτόλμικον ἄπ' ἄν, ἔμ=
 ψυχον, ἔσφρατάτον παρ' ἄ=
 λη τὸν λόγον. ἔξ' ὡς τὸν Αἰ=
 σχύλον ὁ Καλλιθένης ἔφη πε=
 λῶν τὰς τραγῳδίας ἐν οἴ=
 νῳ γράφει, ἔξορμῶντα καὶ ἄ=
 ναθρῶν ὄντα πῶς ψυχῶν, ἔχ=
 ἔτως ὁ Δημοσθένης σωκρίτεια
 πῶς μεθ' αὐτὸς λόγους, ἄπ' ὕ=
 δωρ πινῶν, ἢ καὶ τὸν Δημάδην
 πᾶσι φασι, ἄς τῶν πῶν αὐ=
 τῶ πῶν ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν
 ἄπ' οἱ πῶς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν
 Δημοσθένην δὲ πῶς ὕδωρ
 γράφαρ. Πυθέας δὲ ὁ κρό=
 τ' τῶν Δημοσθένων λό=
 γων ἀπόφαρ ἰφάνετο τοῦ νυ=
 κτεροῦ λυχνον. καὶ τὸ μὲν,

Unde quis nescit qualis eēt
 iiterit orator Demosthenes
 quomodo orationem verbis
 & sententijs ornauerit, af=
 gumentis adspēsierit affe=
 elus, quantum in copia splen=
 dor sit, quantum vii & im=
 petus, quantum verecundia &
 parsimonia sit in verbis &
 sententijs, quantum varietas
 figurarum? Itaque Leo=
 sthenes inquit, solum illum
 ex omni Oratorum numero
 viam orationem habuisse,
 non fabricatam malleo.

Non enim componebat ora=
 tiones ebrius, ut Callisthenes
 Aeschylum aut tragœdias
 inter pocula scripsisse, cum
 vino in caluisset. At Demo=
 sthenes scribens aliquid, a=
 quam bibebat. Et extat hac
 de re Demadis iocus, qui di=
 xit alios ad aquam dicere,
 Demosthenem verò etiā scribere
 ad aquam. Et Py=
 theas inquit, orationem De=
 mosthenis lucernam olere.
 Hunc campum habes, aut il=
 le, de Demosthene dicendi:

κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθε-
 σιν. οὐ γὰρ τοι μένων ὁ
 περὶ τὴν Ομήρου ποίησιν ὁ-
 πῆρχει καὶ μοι λόγῳ. ἀνὰ ἡ-
 μίταισι ἐπὶ τὰς φιλανθρω-
 πίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρήμα-
 σι φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολι-
 τείας τὴν ὄλην λαμπρότητα.
 καὶ ὁ μὲν ἦν σωέρον, ὡς τὰ
 λοιπὰ περὶ ἡσῶν ἐγὼ δὲ γε-
 λάσας, ἦπου γε, ἔφλω, Ἰα-
 νοῦ καταχῆρ μου τῶν ὄ-
 των, ὡσπερ βαλανίς, κα-
 ταγλήσας τῶν λοιπῶν λό-
 γου; ἢ Δία γε, ἔπι, Δημο-
 θουίαν τε καὶ χορηγίαν ἰθα-
 λουσίους, καὶ τριηραρχίας, καὶ
 τῆχ' ὅ καὶ τὰ φρον, καὶ λυ-
 σαις ἀχμαλώτων, καὶ παρθέ-
 των ἰσθόσας, ἀρίστων πολι-
 τῶν, καὶ πρίσθας καὶ νο-
 μοθισίας, καὶ μίξιν ὅ πολ-
 λιτάματων ἐμπισθόν, γε-
 λάρ ἔπασί μοι τοῦ τὰς ὄ-
 φρῶς ὁμαζοντ' ὅ καὶ διεδί-
 τ' ὅ μὴ λόγοι τῶν Δημοθί-
 νους ἀντὸν ἔργων ἐπιπίσι-
 ψ. ἴσως γὰρ, ἔφλω, ὅ γα-
 θε νομίσας, ἐμὲ δὲ μόνον
 τῶν ἐν ῥητορικῇ βελτιώ-
 των, μὴ διατρυφῶσαι τὰ
 ὄτα

qui conveniet etiam ad meum
 argumentum, cum erit de
 poetica Homeri dicendum.
 Sed postea transibis ad ben-
 nefacta, & liberalitatem &
 dignitatem quam in Repu-
 blica affecturus est. Hic cum
 iret, connecteretque reli-
 qua, plura dicturum ego
 interpellavi, ac ridens in-
 quam: Haurisne modò tan-
 quam balneator, ut reliqua
 oratione perfundas mihi au-
 res? Etiam, inquit ille, con-
 giaria ludos ex proprijs sa-
 cultatibus plurò factos, in-
 structas naues, murum, fos-
 sam, redemptos captivos,
 virgines dotatas, consilia os-
 ptima in Republica, legatio-
 nes, leges. Cumque incidis-
 set in magnitudinem rerum
 gestarum, exprobrare homi-
 nem supercilium contrahen-
 tem, & timentem ne de-
 ficeret cum oratio de re-
 bus gestis Demosthenis.
 Ac, Fortasse me, inquam,
 putas unum ex omnibus qui
 eloquentie dederunt ope-
 ram, nihil audisse de re-
 bus

ὅτα τὰς Δημοσθένους πράξι
 ξίσιν. ἄγε, ἔφη· περὶ τὸν
 λόγον ἰπινοῦνίας τινός, ὡς
 σὺ φῆς, δίδουθα. πῶς ἂ
 μὴ σε τοῦναντίον κατέχευ
 πᾶσθε, οἷον αὐγῆς περι
 λαμπούσης, οὐκ ἔχοις πῶς
 λαμπρὰν πῶ Δημοσθένους
 δόξαν πῶ ὄψιν ἀπιδεῖσαι.
 καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον
 ἐφ' Ομήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς
 πίπνοθα. κατέβαλον γοῶν
 μικροῦ δάμ, ὡς οὐκ ἀντι
 βλεπτόν ὄν μοι πρὸς πῶ
 ἰπιδίον. ἄτ' ἰγὼ μὲν,
 οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνλεύχνα.
 Δουκῶ μοι κατὰ μικρὸν
 πεισθίζεσθαι, ἀντίον ὁ
 ρᾶν, καὶ μὴδ' ἀποτρέπον,
 ἔσπερ ἡλίον τὰς ὄψεις, νό
 θεοῦ τοῦ τῶν Ομηροδᾶν γί
 νους ἰλιγγιῶσα. σοὶ δὲ μὲν
 φαίνεται καὶ τοῦτο, ἔφη, πο
 λὺν ῥᾶρον, ἢ κατ' ἑμὲ εἶναι.
 τῆς μὲν γὰρ Ομήρου δό
 ξης, οἷον ἐπὶ μιᾷ ὀρμῶσιν
 τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, ἀ
 θρόως ἐξ ἀνάγκης λῶ ἀπά
 σης καθέσθαι, σὺ δὲ ἂ μὲν
 ἐπὶ τὸν Δημοσθένειον ὄλον
 ἰφάπαξ τῆ γνῶμης πᾶσι

bus gestis Demosthenis? Im
 mō, ait ille, opus est nobis
 mutuo auxilio in scribendo,
 quemadmodum paulō antē
 dicebas. Verūm nisi fortasse
 aliter affectus es, existimo tibi
 perstringi oculos fulgore
 Demosthenicæ gloriæ,
 nec posse te tam elaram lu
 cem inspicere. Mihi quidem
 accidit hoc initio in Home
 ro. Penē igitur abieceram
 argumentum, quia non po
 tui intueri: postea nescio
 quo modo recepi in manus,
 & paulatim assuefeci oculos,
 ne formidarent aspe
 ctum, neve quisquam me
 accusare posset exultentem
 in sole, nothum genitū Ho
 mericæ. Quamquam tua cau
 sa facilior est, quam mea.
 Nam cum in Homero nihil
 præter poëticam laudare pos
 simus, tota illa laus simul
 in animo concipienda est.
 Tibi verò, cum totū Demo
 sithenem consideras, ingens
 copia se offert, ut dubites
 hūcne
 καὶ μάλα ἀρ' ἀποροῖς πε
 ρὶ τὸν

ρι τὸν λόγον ἄλλων, οὐκ ἔ-
 χων ὅτου πρῶτον τὴν γνώ-
 μιν λάβοις. καθάπερ οἱ
 λιχνοὶ πάσχοισι περὶ τὰς
 Συρακουσίουσιν παρῆγας, ἢ
 οἱ φιλικκοὶ καὶ φιλοθιάμο-
 νοι, ἅς μνείας ἀκουσμά-
 των καὶ θιαμάτων ἠδονὰς
 ἱμνωσόντων. οὐκ ἔχουσι
 γὰρ, ἢ ἴδωσι, ἀλλὰ
 τὴν ἐπιθυμίαν μετατιθε-
 ρε. οἶμαι δὲ καὶ σὶ μι-
 τὰ πηδᾶν, οὐκ ἔχοντα, ἢ
 ὅτι σάκκῃ, ἢ κύκλῳ σὶ πε-
 ριελκόντων, φύσεως μεγα-
 λοπρεπούς, ὁρμῆς διαπύρου
 βίου σώφρονος, λόγου δια-
 νότου, τῆς ἐν ταῖς πράξε-
 σιν ἀνδρείας, ἀγαθῶν πολ-
 λῶν καὶ μεγάλων, ἐπιροφί-
 ας, δικαιοσύνης, φιλανθρω-
 πίας, πίστεως, φρονήματος
 σωείσεως, ἐκάστου τῶν πολ-
 λῶν καὶ μεγάλων πολιτω-
 μάτων. ἴσως οὖν ὁρῶν ἕν-
 θεσιν ψυφίσματα, πρὸς
 θεσ, ἀμυγροείας, νόμους, ἐκ-
 θεσ ἀπελλοῦς, Εὐβοίαν, Μέ-
 γαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον,
 Ρόδον, τὸν Ἐπίσκοπον,
 Βυζάντιον, οὐκ ἔχας ὅποι τὴν

hinc an illuc te vertas: nec
 possis statuere quid pri-
 mum sumere velis, sicuti de-
 licati in ⁴ Syracusanis men-
 sis, aut auidi spectatores &
 auditores, cum varia spe-
 ctacula & carmina offerun-
 tur, dubitant quod potissi-
 mum applicent animum. I-
 taque opinor te ex alio in al-
 liud desilire, nec posse in va-
 na re commoveri, cum te
 subinde alia ad se rapiant,
 videlicet natura liberalis, in-
 genium ardens, temperan-
 tia, eloquentia, magnitudo
 animi in rebus gerendis,
 multa & praeclara facinora,
 fortunæ despicientia, ius-
 titia, humanitas, fides, au-
 dacia, prudentia, singulae
 actiones in Republica. For-
 tasse hinc intuens decreta,
 legationes, conciones, lega-
 ges: inde classes, Eubœam,
 Megara, Bœotiam, Chium,
 Rhodum, Hellepontum,
 Byzantium, dubitabis quò
 te potissimum vertas in tan-

εὐφρόμηνῳ τοῖς πλοῦσι.
 τίμασιν. ὥσπερ οὐκ ὁ Πίν-
 δαρῳ, ἐπὶ ποικίλῳ νότῳ τρα-
 πόμην, οὐτω ποτὶ ἡπόρη-
 κην, Ἰσχυρόν, ἢ χυσιδά-
 κατορ Μελίαν, ἢ Κάδμου,
 ἢ Σπάρτῳν ἱερὸν γένῳ, ἢ
 τὰρ κυνάμπεκα Θήβαρ, ἢ
 τὸ πάντολμου θινῳ Ηρα-
 κλίῳ, ἢ τὰρ Διονύσου πον-
 τυγαθία τιμὰρ, ἢ γάμου
 λαυκαλίου Ἀρμονίας ὑμνή-
 σομεν: οὐτάσι δὲ καὶ σύ
 γει ταύτορ ἔοικας ἀπορέν,
 λόγον ἢ βίον, ἢ ἐμπεκλὸν ἢ
 φιλοσοφίαν, ἢ ἀγματογίαν,
 ἢ τὸν θάνατορ πάνθῳδς ὑ-
 μνιθεορ. ἔσι δ' ἴδεν ἔρ-
 γορ ἰκφυγῆν, ἔφκ, τὴν πλά-
 νη, ἀπ' ἐνδς ὅτον ἀνὰ κα-
 βόμην, ἢ τῆς ἐπιθεμῆς καθ'
 αὐτῶ, εἰς ταύτῳ κατάθεορ
 τοῦτορ τὸν λόγον. ἰκανὴ γ'
 ἀρ σοι ἴδ' ἢ Περικλέους. ἐ-
 κείνον μὲν γει τὰς ἀσραπὰς
 καὶ βροντὰς, καὶ θεοῦς τι-
 κύντρορ δόξῃ παραλαβόντις,
 ἀπ'

*bebis. Hic satis erit eum cum Pericle conferre. nam illius
 fulgura, tonitrua, & aculeos relictos in animis audientium,
 fama*

*ta copia, cum in unaquaque
 re emineat peculiare quids-
 dam laude dignum. Ut is-
 giur Pindarus alicubi dubi-
 tat, multa videns sibi propo-
 sita esse, cum inquit:*

*Num mea Ismenum, Me-
 liamve nympham,*

*Seu magis Cadmum, ge-
 nus aut virorum*

*Denibus saui genitum
 Draconis*

Carmina dicent?

*Seu canam Thebas, cele-
 breve pugnas*

*Herculis? seu Bacche
 tuos honores?*

*Seu prius nunc Harmo-
 niae puellae*

Dicam hymeneos?

*Idem tibi accider, ut dubites
 utrum orationes, an res ge-
 stas, aut eloquentiam, aut
 doctrinam, aut auctoritatem
 aut mortem viri sumas laus
 dandam. Verum non er-
 raueris, quicquid fumes. Si
 solam eloquentiam elegeris,
 argumentum copiosum ha-*

ἀπ' αὐτῷ γε οὐκ ὄρωμεν, ἀλλορ ὡς κίερ τῶν φαντασίων οὐδ' οἶον ἕμιμονον ἔχοντων, οὐδ' οἶον ἕξαρκίσει πῆς τῶν τοῦ χρόνου βίασιν ἐν κή κείων. τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους, ἀπὸ σοῖ κατὰ κληθείσθαι λέγαν, αἰ τῶν τε πράττειο. πρὸς γε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ πραπομίαν καὶ ἄλλο, μίαν ἰωτινισοῦ ἀποτίμειν τῶν ἀγαθῶν αἰ δὲ βούλοιο διαψιλῶς, ἀνοκῆ σῶπρας ἐλόμνον, ἔχον ἀποχρῶσαν λόγων ἰσοβολῶν. ποτὴ γὰρ ἐν ἀπασιν ἐλαμπρότης. αἰ δ' οὐκ ἐκ τοῦ παντός, ἀπ' ἐν μέρους ἰσπευσόμεθα. νόμου μὲν ἢ Ομηκεῖς, ἠρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθεσθαι, ποτὸν ἢ κρηαλῆς ἢ κόμης, ἢ δὲ κἀκτῶν φορημάτων ἢ ἀσπίδων. μεμλῶν δὲ ἐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πῆς τῶν ποιητῶν, ἐξ ἕλακάτης ἢ τόξων; ἢ τῆς αὐτοῦ, μῆτι γε δὲ μέρους σῶματ' ἢ τῆς ψυχῆς, τῶν ἰσπε-

famā tantūm accepimus, sed nulle extant eius orationes. Quare constat, eas prater actionem, nullam habuisse solidam aut durabilem laudem, quae promerereur admirationem apud posteros. At Demosthenis scripta extant, sed hoc relinquam tibi dicendum, si hoc argumentum tractaueris. Si conuerteris te ad mores eius, et ad res gestas, poteris excerpere unum locum, aut ad summum duos. hi tibi amplissimam materiam supereditabunt. res enim sunt splendidissimae. Quod si non vis totum argumentum pertractare, sumes partem aliquam, Homerii exemplo, qui heros ex partibus laudat, praedicat pedes, aut caput, aut comam, aut vestes, aut clypeum. Et ne dii quidem huiusmodi laudes aspernantur, sumptas a telis, arcu, clypeo, nedum ab aliqua corporis aut animae parte. Beneficia

ἀνεργειῶν δὲ οὐδὲ δλω-
 τὸν ἰφάπαξ ἰλθέει. οὐ-
 κω οὐδ' ὁ Δημοσθένης ἀ-
 τιάσειτα, καθ' ἕν τῶν αὐ-
 τοῦ καθῶρ ἰπανούμην, ἐ-
 πέ τὸ γὰρ σύμπαν οὐδ' αὐ-
 τὸς ἄν αὐτὸν ἐξαρήσειν ἐ-
 πανόσει. ταῦτα τῷ Θερσα-
 γόρου διηλθόντι, οἰμαί σε,
 ἔφην, ἐν ἐπιδησῆσθαι μοι
 βουλόμην, τὸ μὴ μόνον
 ποιητῶν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν
 λόγων παρεμπόρευμα πρὸς
 ποιῆσαι τὸν Δημοσθένην, τὰ
 περὶ τοῖς ἐμύθοις πρὸς
 θέατα σοὶ μὲν οὐκ, ἔφη, τῶν
 ῥασιάντων ποτιθῆς, προήχθην
 ἐπιβραμῆν τὸν λόγον, ἅ τι
 τῆς φροντίδος ἀνείς, ἀπροσ-
 τῆς ἡμῶν γένοιο. προῦρ-
 γων τοῖσιν, ἔφην, σοὶ γένο-
 υν οὐδέ τι, οὐδ' ἴδιον σκόπε δὲ,
 μὴ καὶ πλεον ἢ γέγονος θά-
 τερον. καθῶρ ἄν λέγοις,
 ἔφη, τὸ ἴαμα οὐ γὰρ, ἔ-
 φην, ἀγνοῖς, οἰμαί, τὸ παρὸν
 ἀπορομ. εἶτα ἰατροῦ δὲ κλῆ
 τῷ νοσοῦντι σαθρὸν ἀγνοῖ-
 σαντι,

verò deorum nemo comple-
 cti semel potest. Itaque
 neque Demosthenes egre fe-
 ret, si virtutes eius non com-
 prehenderis vna oratione.

Nam ne ipse quidem suas
 laudes omnes vna oratione
 complecti posset. Hæc di-
 centem Thersagoram in-
 terpellavi : ac, Puto, in-
 quam, hæc te narrare, vt
 eloquentiam tuam apud me
 ostentes. nam cum initio
 tantum volueris declarare
 quantum poeta sis, nunc o-
 stendis etiam quantum in
 soluta oratione valeas. Tum
 ille: Volui, inquit, hoc ar-
 gumentum percurrere, cum
 viderem te sequirem esse,
 si tamen cura paulisper re-
 missa audires me poema
 meum recitantem. Ego
 verò respondi, illum non fa-
 cere operæ precium : ac, Vi-
 de, inquam, ne magis etiam
 perturbatum me dimittas.
 Tum ille : Facile remedium
 erit, si nondum etiam tibi

inquam, que res me angat. Deinde vi medicus ignorans mor-
 bi ge-

σαντο, ἀπο θεραπείας. ὅτι τι δὴ σὺ μὲν, ἀταράξιστα ἄρ, τὸν πρῶτον ἴοντα πρὸς τὸν λόγον ἐπιχέουσας ἰάσαι τὰ δ' ἡδὴ κατὰ λήματα παλαιὰς ἐτῶν πειρίοις, ὡς τε ταύτης τῆς ἐποείας ἔωλὰ σοι τὰ ἰάματα. τοῦτο δ' οὐκ ἔφη σοι τὸδε ἴαμα, καὶ μὴν τοι, καθάπερ ὁδοῦ, βαρβαρικὰ τὰ πλῆ ἄνα πλῶ σωηθεῖσάντων πλῶ ἰναντίαν ἦρ, ἔπορ, προὔθιμω, ἢ φασίην Αννικερὶν τὸν Κυρλιῶον εὐλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνα τε καὶ τοὺς ἰταίρους. τὸν μὲν ἦρ Κυρλιῶον, ἄρμαστυλασίαν ἐπιθεκνῦντα, πολλοὺς περὶ τῶ ἀκαδημίας ἐξελάνθων δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἄρματοροχίας ἄπαντας, μηδὲν παραβάντα, ὡς ἐνδὸς δρόμου σημεῖα κατὰ τῆς γῆς ἰπολέπειναι. τοῦ μὲν δ' ἔπε τὸνναντίον σπείδῃ, τὰς ἄρματοροχίας ἀλιένων. οὐ μάλα ῥάδιον δ' οἶμαι καινοεργεῖν, ὁδοῦς τῶν τετριμμένων ἰκτριπόμενον, ἔπειά τοι τὸ Πάσσαν, ἔφη, σοφὸν, ποῖον,

bi genus, aliena remedia adhibebis. Tu enim institisti me iuuare tanquam rudem aliquem, & nunc primum ad hæc studia accedentem, verum hæc mihi iam olim detrita sunt. Proinde remedia tua nihil ad meam solitudinem faciunt. At hoc, inquit, remedium fuerit: Trita via iustissima est. Mihi verò diuersum, inquam, placebat. A iunt Annicerin Cyreniacum quendam philosophum se aurigantem Platoni ostentasse ante Academiam, quòd in eadem orbita subinde duceret & reduceret cursum, nihil deerrans, ve vestigia tantum vnius perpetui cursus viderentur. Ego contra studeo iritam viam & vetera vestigia effugere. Verum difficile est nouam viam relicta vetere excogitare. Ad hæc Theragoras ait: Placet igitur Passonis consilium? Quod

inquam.

ἔφω; οὐ γὰρ ἀκίκοα. Πασσ
 σωνι ὧ ἄγραφο φασίη ἰνα
 δολιῶα γράψαι ἵππον κα-
 λινδούμου, τὸν δὲ γράψ-
 ψαι ἤχουσα, καὶ πολὺ κρ.
 νιορτὸν περὶ τὸν ἵππον. ὡς
 δ' ἔτι γράφοντι ὧ ἰπιστώα
 τὸν ἰνδόντα, μίμφοδοα· μὴ
 γὰρ τοῦτο προσάξαι. τὸν
 οὐ Πάσσωνα τοῦ πιναν ὧ
 τὰ μετὰρα λάτο πειραζα-
 ζόντα, ὧ παιδι τὸν γρα-
 φῆν ἐπιδέξαι κελύσαι, καὶ
 τὸν ἵππον ἔμπαλιρ κέμι-
 νον ὀφθῶα καλινδούμου.
 ἡδὺς ἂ, ἔφω, Θερ-
 σαζόρα, ἄρ μίαν οἶη μί σρο-
 φῆν μίμχανῶα τοσοῦτον
 ἔτῶν, ἀπ' οὐχὶ πάσας σρο-
 φὰς καὶ πειραζαζὰς ἰνα
 δάπλουσα, καὶ μετατηγῆτα
 διδέναι, μὴ τὸ τιλοτῶον
 πάθοιμι τὸ τοῦ Πρωτίω;
 ποῖον, ἔφη, πάθῃ; τὸ γι-
 νόμιμον, ὄφασιν αὐτὸν γι-
 νῶα, δρασμὸν ἰξοείκουσ-
 τα τῆς ἀνθρωπίνης ὄψιος,
 ἔκῃ κατ'ωαλῶντῃ πάσας ἰ-
 φῆας ἄρ θείων καὶ φυτῶν
 καὶ σοιχῶν, αὐθὶς αὐ πνίξ-
 μορφῆς

quam. Non enim audiui.
 Tum ille. Ferunt quendam
 cum Passone pactum esse,
 ut equum pingeret volu-
 tantem se. iste currentem
 pinxit, & circa equum exu-
 citatum pulverem. Cum-
 que adstaret apud pingentem,
 ille qui locauerat es-
 quum pingendum, & cum
 pictore expostularet, quia
 aliud pactus esset: exhibet
 pictor tabulam puero, &
 iubet inuertere, ac pictu-
 ram illi ostendere: ita vide-
 batur equus in tergo iacere,
 seque volutare. Festi-
 uè, inquam: verum putas
 me tot annis non saepe cona-
 tum esse ut materiam vers-
 ierem? Ego verò multi-
 fariam verti ac reuerti, &
 vereor ne mihi ad extremum
 accidat idem quod Proteo.
 Quidnam? ait ille. Hic
 fertur consumptis omnibus
 formis quas solebat induere,
 videlicet bestiarum,
 plantarum, elementorum,
 rursus penuria peregrinae
 formae

μαρτῆς ἰπασάντου, Πρωτία
 γράδαι. σὺ μὲν, ἄπειρ,
 ἔπειρ τὸν Πρωτία μηχανῶ
 τῶ ἐμῶ ἀκρόασιν ἀποδι-
 δράσκειν. οὐκ ἄ' γὰρ, ἐ-
 φλω, τοῦτ'. παρὶξ γούρ
 ἐμαυτὸν ἀκροάδαι, παρὰς
 τῶ ἐπλημίην φροντίδα.
 τάχα γάρ, ἂν τι περὶ τοῦ
 σοῦ κῦμα ἄφρονις γ-
 νόμου, καὶ τῆς ἐμῆς ἀ-
 δεινῆ συμφορῆσις. ὡς
 οὔρ ἐδίδε ταῦτα αὐτῷ, κα-
 θίσαντος ἐπὶ τῆς πλοισορ
 κρητῆ. ἐγὼ μὲν ἰπρω-
 μω, ὅτ' ἀνιλέγῃ μάλα
 γυνῶα ποίημα. μῆτα
 ξὺν δ' ἄσπειρ ἔνθους γυρόμι-
 σῶ, ἐπιλύξας τὸ γραμ-
 μάτιον, κομίζου τὸν ἀπροα-
 τικόν, ἔφη, μισθόν, καθά-
 περ Ἀθλήσιον ἐκκλησιασι-
 κόν ἢ δικαστικόν, ἀπ' ὅπως
 ἔσθ μοι χάριν. χάριν μὲν,
 ἐφλω, ἔσομαι, καὶ περὶ, ὅ-
 τι καὶ λέγας, ἐδύναι; τί δ'
 ἔστι, ὅ, τι καὶ λέγας; Μακ-
 ελονοῖς, ἄπειρ, ἐντυχὸν
 τῆς βασιλευῆς οἰκίας ἑπομνί-
 σασι, καὶ τότε ἑπινοῶς,
 τὸ

formæ Proteus factus. Tu,
 inquit ille, magis varias for-
 mas excogitas quàm Pro-
 teus, ut effugias meam reci-
 tationem. Ego verò, in-
 quam, libenter præbebo me
 auditorem, & eijciam cus-
 ram excogitandæ orationis
 ex animo. Forsan enim,
 cum lecto poemate desinea
 partum tuum curare, me
 quoque parturientem adiu-
 uabis. Itaque cùm perfecis-
 sem tandem, fedimus in pro-
 ximo saxo Hic ego audis
 recitantem egregium poë-
 ma. At inter legendum res-
 pentè velut furore percitus,
 clauso libro: Aufer, inquit,
 mercedem huius auctoria-
 tionis, sicut Athenis sportu-
 læ dabantur in concionibus
 ac iudicijs. Sed vide etiam
 atq; etiam, ut gratiam mihi
 habeas. Ego ne, inquã, gra-
 tiam habeam, cùm nondum
 intelligam quid dicas? Ve-
 rùm quid est quod promita-
 tis? Incidi, ait ille, in dome-
 sticos cõmentarios regis Ma-
 cedoniæ, quæ res incredibilè

τὸ βιβλίον οὐ κατὰ πάρεργον ἐκτησάμην, καὶ νῦν ὑπεμνήθην ἔχωρ οἰκασθε. γέγραπται δ' ἅμα τε τῶν Ἀρτιπάτρων πραχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους ἃ μοι δοκῆς οὐκ ἄν παρέρχως ἀκούσαι. καὶ μὲν, ἄπορ, ἢ δὴ γέ σοι τῶν ὀλιγίων χάεις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἱπῶν. ἐγὼ μὲν οὐκ ἀπολέφομαι σου, πρὶν ἢ τὴν ὑπόθεσιν ἔργον σοι γνῶσθαι. σὺ δ' ἐστάκας μὲν με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γένηθλον, ἴοικας δ' ἐπιάσει καὶ τὸν Δημοσθένους. ὡς οὐκ ἀνίγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματέου, διατρέψαντος ἑλπίον, ὅσον ἀπ' αὐτοῦ τῶν ποιήματι τοὺς δικαίους ἐκπαίνους, ἡμεῖς ἄς τοῦ Οἰρησάρχου, καὶ μόνος μὲν, ἐπιτηχάνει δ' τῷ βιβλίῳ, καὶ γὰρ λαβὼν τότε μὲν, ἀπὸ λαπίδου. ἐντυχὼν δ' οὐ τὴν γνώμην διτιθέτω, ὡς οὐδ' ἐν τι περὶ φασ, ἅμα ἰπῶν ὀνομάτων τε καὶ ἑκμάτων ὑμῖν ἀνατίξομαι.

mibi lætitiā attulit: quare librum illum non sine magno negotio mihi comparavi. huius mihi iam venit in mentem. Continet autem cum reliquam interiorem Antipatri vitam, tum etiam quædam de Demosthene, quæ cupide lecturus videris. Ego verò iam, inquam, referro gratiam pro euanthelio. dabo tibi operam re-liquos versus recitanti, neque dimittam donec promissum præstiteris. Nam ut Homeri encomio magna fide me delictasti, ita delictaberis haud dubie & Demosthenis encomio. Postquam igitur perlegit reliquos versus, paulisper ibi commorati sumus, donec pro poemate debitas laudes rependerem. Deinde ad ædes Thersagoræ imus. ibi vix tandem reperit librum, sed reperit tamen: quem ego accipiens domum redij, & cum legissem, decrevi nihil mutare, sed totam historiam vobis ad verbum recitare.

Non

ἴδ' ἤρ' ὧσ' Ἀσκληπιῶ μῦθον τι
 γίνεσθαι τῆς τιμῆς, ἢ μὴ τῶν
 προσόντων αὐτῷ ποιησάντων
 τῶν ἄσματος, τὰ Ἀλισσοδού-
 μω τοῦ Τροισλῶς, καὶ Σοφο-
 κλέους ἔδιδεσθαι. καὶ τῷ Διονύ-
 σω τὸ μῦθον ποίησιν ἑαυτὸν
 ποιῆσιν, ἡρωιδίας ἢ πραγο-
 δίας, ἐκδέχεται· τὰ δ' ἐπι-
 ροῖς σωτηριεῖς, ὡς νῦν ἄς
 μῖσον ἐν ἑαυτῷ ἡμιθεσίαι χά-
 ειν ἐκλάττω φέρει, ὧτ' ἔθελον
 δοκῆν τετιμμησθαι τὸ μῦθον
 βιβλίον τούτου, ἐστὶ τῶν ἴσο-
 μνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν
 μέρος. τὸ δ' ἔραμα τῆ βιβλίου
 φησὶν, Ἀντιπάτρω μνηνύ-
 οντα παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ
 δ' Ἀρχίας, ἢ τις ἄρα τῶν νε-
 οτέρων ἀγνοῶν, τὸς φυγάδας
 ἐπέτακτο συλλαμβάνειν. ἐπι-
 παλτο δ' αὐτῷ, καὶ Δημοσθέ-
 στω ἀπὸ τῆ Καλαυείας πᾶσαι
 μάχων, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν
 Ἀντιπάτρον ἦκεν, καὶ ἄν καὶ
 μείωσεν ὁ Ἀντιπάτρῳ ἐπι-
 ταυτῆς λόγῳ ἐπιπέσει, τὸν Δι-
 μοσθέντα ἀπὸ προσδοκῶν. ὡς
 ἔρ' ἡκουσεν ἀπὸ τῆ Καλαυείας
 ἡκουῖα

his aduentum. Quare cum audiuisset Archiam ex Calauria

Lib 5 venire

Non enim minor honos ha-
 betur Aesculapio, cum Ali-
 sodemi, & Sophoclis ver-
 sus ei decantantur, si de-
 sit nouum poema sacrifi-
 cantibus. Et Baccho iam
 olim desijt mos noua poe-
 mata faciendi: sed alijs
 composita non minorem gra-
 tiam merentur his, qui ea
 tempestiue proferunt ad
 Bacchum celebrandum. Li-
 ber auem hæc continebat
 (licet enim mihi interdum
 addere commentarium.)
 Narratio autem libri erit.
 Sic igitur ait, Antipatro
 indicatum esse, quod a des-
 set Archias. Verum si quis
 adolescentium hoc igno-
 rat, Archias fuit is, cui
 Rex mandauerat exules ca-
 pere. Habebat autem & de
 Demosthene mandatum, ut
 nulla vi adhibita persua-
 deret ei, ut ex Calauria
 discedens, ad Antipatrum
 veniret, Porro Antipater
 in tantam spem erectus, an-
 xie expectabat Demosthe-
 nis aduentum.

ἦκουσα τὸν Ἀρχίαν, ὄντως
 ὡς ἄρχον, ἐκίλευσεν ἔσω λα-
 νᾶν. ἐπὶ δὲ ἄσθησεν, αὐτὸ
 φράσσεται λοιπὰ τὸ βιβλίον
 χάρις, ὃ Ἀντίπατρον. τί δ' ὁ
 μίσηται χάρις, ἢ Δημοσθένει
 ἤγαγον. ὡς Ἰθαμάει, ὁ
 Δείαν ἔρ' ἑμίσθη τῶν Δη-
 μοσθένους λαφάνων. ἀπ' ἡ-
 πίδ' ὅ γε μὲν ἔσφηλας, ὃ Ἀρ-
 χία. τί γὰρ τῶν ὁσῶν καὶ τῆς
 ὑλείας, Δημοσθένει ἔκχου-
 τι, πῶ γὰρ ψυχρὸν αὐτοῦ, ὃ
 Βασιλεῦ, πρὸς βίαν κατι-
 χαν ἀδωάτων, οὐ Βοιω-
 τίας οὐδ' ἐνθά τι παρ' ἐμοῦ
 παθόντων. ἡμᾶς δὲ βασιλεῦ ἄρ'
 τὸ Βυζαντίων τῆχ' ἔλοιπε
 μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένει χρο-
 σία. ἐγὼ δὲ, ὃ Παρμενίον, ἔ-
 φη, ἢ μὲν τις Ἀθλιῶν ὄν,
 ἐν Ἀθλιῶσι λέγων, ἢ μὲν ἔπα-
 τεῖ δ' ὅτι μὲν, τὸ τῶ ἀργύ-
 ριον μὲν προίμω ἄρ', φιλίαν
 δ' ἐκ ἄρ'. ἢ δὲ τις ἄλλος ἔπα-
 τεῖ δ' ὅτι μὲν μισᾷ, τὸ τῶ προσ-
 ποιημῶ δ', ὡς ἀπροσῆκ καὶ
 τέχῃ, καὶ νεώτερος καὶ τάφρῳ.

θαυμά-

Si quis autem propter patriam mihi inimicus est, aduersus
 hunc bellum gero, ut aduersus arcem, moenia, portus, fossam,

Admiron

venire, mox iussit eum in-
 tro vocari. Postquam in-
 gressus est, sed ipse liber
 narret ista. ARCH. Sal-
 ue Antipater. ANT. Quid
 mi saluus sum, siquidem De-
 mosthenem adducis? ARCH.
 Adduco, ut potui. nam vr-
 nam adueho, in qua sunt
 exuuiae Demosthenis. ANT.
 Magna de spe deiectus sum,
 quid enim mihi cum vr-
 na & ossibus, si non con-
 tigit Demosthenes? ARCH.
 Non fuit possibile, Rex,
 viuum in hostium potesta-
 tem redigere. ANT. Cur
 non in Bœotia aut hic ac-
 cepistis aurum ad eum cora-
 rumpendum? ARCH. Nos
 verò citius Byzantium vr-
 aut machinis, quam Demo-
 sthenem auro expugnare a-
 mus. ANTIP. Ego, Parme-
 nio. si quis Atheniensis
 in consilij Reipubl. pluria
 facit me, quam patriam,
 huic argentum offerre so-
 leo, amicitiam non offero.

θεομάζω δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ
 μακαρίζω γὰρ τὸ κῆματ'
 πλὴν πόλεω, καὶ τοὺς μὴ ἐξ ἑσ
 χρείας γινώσκουσιν, ἥδεις δὲ
 προσεπολιόσασιν τὸν δὲ βυρ
 νοίμην δὲ ἐν ταῦτοι παρ ἡ
 μῖν τυχερὴν γινώσκουσιν μάλλον,
 ἢ πλὴν τῶν νεῶν ἵππων καὶ Τρι
 βαλλῶν, καὶ ὧν τὸ μισθοφο
 ρικὸν τῆς ὀπλων βίας, πλὴν τὸ
 λόγου παθὼν, καὶ τὸ τῆς γνώ
 μης ἐμβαθεῖς οὐδαμῶν τιθέας
 δούτερον. πρὸς Παρμενίω
 να μὲν ταῦτα, τοιούτους δὲ τι
 νας καὶ πρὸς ἐμὴ λόγος ἐποιή
 σατο. τῶν γὰρ μετὰ Διοπίθε
 θος Αθλιῶν ἀπειθαρχήσαν.
 ἐγὼ δὲ ἔχον δὲ φροντίζουσιν.
 ὁ δὲ εἴ μάλᾳ γιλάσας, ἔφυ.
 σὺ δὲ Αθλιῶν στρατηγὸν ἢ στρα
 τιστὴν διδασκασ ἡμῖν; αἰ
 μὲν πρῆρεις καὶ ὁ Παρκεῖνδης
 τὰ νεώεα. ἡρῶν ἔμοιγε καὶ
 φηλέαφ. τί δὲ δὲ ἄν ἄνθρω
 ποι πρὸς ἑαυτῶν, Διονυσίασον.
 τὸν ἐν ἡρανομίαις ἡατασῶν
 πῶν καὶ χοροῖς; αἰ δὲ μὴ Δημο
 σθένης εἶς ἐν Αθλιῶσις ἐψη
 ῶ, ἔσονται ἄν ἔχοι μὲν πλὴν πό
 λεω, ἢ ὀνθάσας καὶ Θεσσαλῶν
 ἀπατῶν ἢ βιασῶν, φθα
 νοῦσιν.

Admiror autem virtutem,
 & urbem beatam esse du
 co, cui talis civis conigit.
 At proditores, cum eorum
 opera non indigeo amplius,
 perdere cupio. Illum au
 tem incorruptum civem ma
 lim apud me habere, quam
 equitatum Illyricorum &
 Triballorum, aut quicquid
 est mercenariorum militum.
 Nec postpono his eloquena
 tiam ac prudentiam talis
 viri. Cum hæc ad Parme
 nionem dixisset, rursus me
 cum loqui cepit. Ego enim,
 inquam, curavi diligenter
 eos, qui cum Diopithe Athe
 nas missi sunt. Ille verò scis
 tē admodum videns: Tu ve
 rò, inquit, nobis ab Athe
 niensi duce aut milite me
 tuis? Triremes, Piræus, pora
 tus, nuge sunt. Quid enim
 facerent homines in spe
 ctaculis, ludis, convivijs vi
 tam omnem consumentes?
 Si vnus Demosthenes non
 fuisset Athenis, facilius po
 ziti essemus urbe, q̄ Thebis,
 aut Thessalia, dolo, vi, oppri
 mentes.

νοῦτον, ὠνούμενοι. νῦν δὲ
 εἰς ἑκάνθ' ἰγρήγορει, καὶ πᾶς
 σι τοῖς ἑκατόσις ἐφίσηκε, καὶ
 ταῖς ἡμετέρας ὀρμαῖς ἱπα=
 πολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγίαι
 μασιμ ἀντιπαράταται,
 λαυθάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τε=
 χνάλοισιν, οὐκ ἐπιχαροῦμε
 τῶν, οὐ βουλόμοιοι. καὶ ἑκα=
 θάπαξ ἑλώνομα τι καὶ πρό=
 βολῆ ἡμῶν ἀνθρώπος δεῖ,
 μὴ πάντ' ἔχων ἐξ ἐπιθο=
 μῆς, τὸ γὰρ τοῖς ἑκατ' αὐτὸν,
 οὐκ Ἀμφίπολιμ ἰλομῶν, οὐκ
 Ολυθων, οὐ Φωκίας καὶ Πύ=
 λου ἰσχομῶν, οὐχὶ Χερρόνη=
 συ καὶ τῶν περὶ τὸν Ἐκλή=
 σπουτον ἑκρατήκαμῶν. ἀπὸ
 ἀνίστησι μὲν ἀκούσας, οἶον
 ἐκ μανθραγέρον ἑκατόλου=
 τας, τοῖς αὐτοῦ πολιτας,
 ἄσπρ τομῆ τινι, καὶ ἑκα=
 σαι τῆς ῥαθυμίας, τῆ παρ=
 ῥησία ἑλώμῶν, ὄλιγον τοῦ
 πρὸς ἑδουλίμ φροντίσας. με=
 τατίθησι δὲ τῶν χημάτων
 τοῖς πόροισ, ἀπὸ τῶν θιά=
 κων ἐπὶ τὰ στρατόπειλα σω=
 τίθησι δὲ τὸ ναυτικὸν νό=
 μοις τριηραρχίοις, ἑκὸ τῆς
 ἀταξίας μονοῦ τιλίως διεφθαρημόν. ἑτάρα δὲ ἑβρίμμοι=

mentes, & corrupentes ?
 verum vnus ille vigilat, in
 omnes intentus occasiones,
 & nostros obseruat impe=

tus, & instructus est aduer=

sus nostra consilia. Nun=

quam fallere, neque insidian=

do, neque agendo, neque con=

sulendo possumus. Hic ve=

lut murus est, aut scopulus,
 obsistens quæ minus omnia
 primo impetu capiamus. Nā
 quantum in ipso fuit, non
 potuissimus Amphipoli, non
 Olyntho, non Phocensibus,
 non Pylo, non Cherroneso,
 non ora Hellestonii potiri.
 Ille inuitos incitat, & tan=
 quam Y mandragora sopi=
 tos expergefaciit, ac velut se=
 cians & vrens castigat igna=
 uiam summa libertate, nihil
 ad gratiam dicens. Publicas
 pecunias, quæ antea disipa=
 bantur in ludis, confert in sti=
 pendium, confcribit classem,
 quæ penè perierat confusio=
 ne veterum tributorum. Et
 urbem, quæ iam nihil gene=
 rosam

von

νομ. ἢ δὲ χρόνον πῆς τὴν δρα-
 χμῶν καὶ τὸ τρίβοτον. τὸ
 τῆς πόλεως ἀξίωμα, πάλαι
 τούτους κατακυκλιμένους, ἄς
 ζῶς πτόνοντες ἐπανάγω. καὶ
 τὸν Σῦλον τῶν Μαραθῶνι
 καὶ Σαλαμῖνι καταγρασμί-
 νων σωίσησι ἐπὶ συμμα-
 χίας, καὶ σωτάξας Ἐκλι-
 κᾶς. τῶτον ἔλαθῆρ ὄνη, οὐ
 φραγίσαι, οὐ πείλαδα δ' οὐ
 μάκρον, ἢ τὸν Αἰεσίδω ἐκ-
 νομ ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐ-
 πείλας; τοῦτον οὐδ', ὃ Ἀντί-
 πάτρῃ, καὶ Αἰδιδίω μάκρον, ἢ
 πάσας πηγάδας, καὶ πάντας
 ἀπρόλους. ὃ ἦ Ἀθλωαίοις
 τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς καὶ
 Πεισικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν
 ὁ Δημοδοχῆς ἐφάμιλλ' ὁ Θε-
 μιστοκλῆς μὲν τὴν σωίσησιν,
 Πεισικλῆς δὲ τὸ φρόνημα. ἐν-
 τίσατο γοῦν αὐτοῖς ἀκέραι
 Ἐββοίαν, Μιγαρά, τὰ περὶ
 τὸν Ἐλλήσποντον, τὴν Βοιω-
 τίαν. καὶ λατῶς γὰρ ἐφῆ. σοῦ-
 σιν Ἀθλωαῖοι Χάρητα μὲν καὶ
 Διοπάδω καὶ Πρόξενον,
 καὶ τοιούτους τινὰς ἀπρὸς
 κνηστῶν στρατηγῶν, Δημο-
 then, ὁ Proxenū, ὁ similes quosdā

rosum cogitabat, tantum
 sportulas & sesquidenarios
 captabat, restituit in pri-
 stinam dignitatem: & ex-
 citavit fractos & abiectos
 ciues ad imitationem gloriae
 maiorum & rerum ad Ma-
 rathonem & Salaminem ges-
 starum. Et Graecos inter se
 societate & foederibus de-
 iunxit. Hic non potest fal-
 li, non arte decipi: corrup-
 pi vero non magis potest,
 quam Aristides a rege Per-
 sarū corrumpi potuit. Hunc
 igitur, Antipater, magis for-
 midare oportuit, quam om-
 nes triremes, & uniuersam
 classem. Quod enim apud
 veteres Athenienses = The-
 mistocles & Pericles fue-
 runt, id nunc est istis De-
 mosthenes, prudentia par
 Themistocli, A magnitudine
 ne animi Pericli. Itaque
 redegit in ipsorum potesta-
 tem Eubœam, Megara, o-
 ram Hellesponti, Bœotiam.
 Et feliciter accidit, quod A-
 thenienses Charetem, Diopi-
 thenem

εἰνὴν δὲ ἕσσω κατέχουσαν
 ἐπὶ τοῦ βήμασι. ὡς ἐ τοῦ-
 ζου τὸν εὐθροπον ὀπλων ἀ-
 πείχονα καὶ νεῶν, καὶ στρα-
 τοπέδων καὶ κειρῶν καὶ χρη-
 ματῶν λύειον, οὐκ ἔστι μὴ πε-
 ρὶ τῆς Μακεδονίας ἔμ κα-
 τήσῃ μοι τὸν λόγον, ὅς καὶ
 οὐκ ἔστι ψηφισμάτων ἀντα-
 γωνισθῆναι ἡμῖν, παύλαχθ
 συμπεριέχθ, κατακαμβά-
 να, πόρους ἐνέσκα, δυνά-
 μιν σπύρα. τί δ' οὐ ζῶντα
 καταλίφασι; καταλίφαρ.
 κατὰ τὴν ὁδὸν οὐκ ἐθνη-
 κη; οὐκ, ἀπ' οὐπὲρ λῶ, ἐρ
 Καλαυρία. τάχα τῆς ὑμετέ-
 ρας γέροντες ἔργον ὀλιγωρίας,
 οὐ θεραπευόντων τὸν ἀν-
 θροπον; ἀπ' οὐδ', ὑφ' ἡ-
 μῖν ἔργον. τί φῆς; αἰνίγ-
 ματα λήγας, ὦ Ἀρχία, ζῶν-
 τα λαδόντων ἐκ ἐχθῆ; οὐ γὰρ
 ἐκίλισαν τὴν γῆ πρῶτον μὴ
 βιάσθω; καὶ τοι πλεον ἄμ
 ἔθ' βιασαμένοις οὐδ' ἐρ λῶ.
 καὶ γὰρ οὐκ ἐμπίσασθ. οὐκ
 ἔστι ὑμῖς οὐκ ἐκίλισαν
 ἴσως οὐκ ἐν τῆς ὑμετέρας
 ἐθνηκε βιασθῆσθ ἢ αὐτὸν
 ὀλιγωρία, sed fortasse vos ipsi interfecistis eum.

mosthenem verò domi reſi-
 nent in ſuggeſtu. Quòd ſi
 hic in poteſtate haberet ar-
 ma, naues, exercitus, occa-
 ſiones rei bene gerendæ, et
 pecuniam, vererer ne de Ma-
 cedonia iam periclitaremur.
 Nunc enim decretis tantum
 pugnans, nos undique ado-
 ritur, occupat, conficit pe-
 cuniam, exercitus. Sed cur
 non comprehendisti diuum?
 ARCH. Cepimus viuum.
 ANT. Num in itinere ex-
 tinctus eſt? ARCH. Non:
 ſed in Calauria, vbi erat.
 ANT. Forſan hoc accidit
 negligentia noſtra, quia non
 bene tractaſti hominem.
 ARCH. Imò non fuit in po-
 teſtate noſtra. ANT. Quid
 ais? mera ſunt ænigmata
 quæ dicis. viuum cepiſti:
 nec tamen fuit in poteſtate
 veſtra. Non mandaſti iniu-
 riâ, ne quis ei vim aſſerret?
 ARC. Nihil profuit quòd
 nemo ei vim attulit. hoc e-
 nim cura nobis fuit. ANT.
 Nò accidit igitur veſtrâ ne-
 gligentia, ſed fortasse vos ipſi
 interfe-

interfe-

οὐκ ἀπικτήσαντες, βιάσθω
 εἰ αὐτὸν μὴ πείσοιμ ἀνάγκη
 αὐτῶν ἴσθι. σοὶ δ', ὦ βασιλεῦ,
 τί τὸ πλεον, εἰ ζῶν ἀφίκε-
 το, πάντως οὐδέμ ἄρ αὐτόν,
 ἢ ἀπικτήσαντας ἀφίκεται, ὦ Ἀρχί-
 α. Λοκῆς μοι μὴ σω-
 νηκέναι, μήθ' ὅς τις ὁ Δημο-
 θένης, μήτε πλὴν ἐμὸν γνώ-
 μῶν ἀπὸ νομίσαν ὁμοιοῦ
 ἄνα Δημοθένων ἐντέθρ, καὶ
 τούτους ζητέθρ τοὺς κακῶς ἀπ-
 λολούτας, ἱμερῶθρ τὸν Φα-
 λερία, καὶ τὸν Μαραθώνιον
 Αἰεσίονικον, καὶ τὸν ἐν Πα-
 ραῖος Εὐκράτην, τῶν ῥαγε-
 δάων ῥομάτων οὐδέμ ἴσθ-
 εἶρονύτας, ἀνθρώπος ταπα-
 νός, ἀφορμῆ πεισάκων ἄνα-
 ρύθων ἐπιπολάσαντας, καὶ
 πῶς μικρὰν ταραχῆς ἐπι-
 στασιασῆς ἐξάνασαντας, ἔ-
 τα πῆξαντας ἐν εἰς μά-
 κρην, δίκην τῶν δεινῶν
 πονημάτων, καὶ τὸν ἄπιστον
 Υπερίδην, καὶ τὸν ἀφηλὸν Δη-
 μοκόρανα, ἃ ἐθελον ἀρξέθρ νο-
 μισάντα, ἠολακίᾳ τῶ πλεόνος
 οὐνοφαν-

interfecimus: neque opus e-
 rat ei vim asferre, cum ver-
 bis impetraremus ut impe-
 rata faceret. Quid autem
 prodesset, si vivum addu-
 xissemus? Quid faceres de
 eo aliud, quàm quòd occi-
 deres? ANTIP. Dignem-
 liora, Archia. non satis a-
 nimaduertisti, aut qualis vir
 fuerit Demosthenes, aut
 quod meum sit de his iudi-
 cium: sed putas perinde es-
 se Demosthenem invenire,
 & hos proditores, qui mas-
 le perierunt, Himeraium,
 Aristonicum, Eucratem,
 qui nihil differunt à fluctis
 bus, qui perpetuò huc at-
 que illuc agitantur, homi-
 nes sordidi, qui per occa-
 sionem subito in tumultibus
 inclarescunt, & ad leuem
 spem motus alicuius valdè
 insolentes ac superbi sunt:
 verùm brevi tanquàm vesper-
 tini flatus meum perterriti
 diffugiunt. Num similem pu-
 tas Demosthenem improbo
 Hyperidi, perfido assentatori vulgi? quem non puduit iniquo
 iudicio Demosthenem, ut gratiam apud vulgus iniret, cir-
 cumuenire:

φουφαντῶσα Δημοδῶλω,
 ἔδ' αὐτὸν ἔς ταῦτα παρα-
 σχᾶν διάκονον, ἰφ' οἷς αὐ-
 τὸ μιμητόησαν, οἷς ἔχαίει-
 το. μὲν δ' ἐπολὺ γουῶ τοῖς συ-
 κοφαντίας λαμπέτεράν, ἢ
 κατ' Ἀλκιβιάδῶν, αὐτῶ πλὴν
 ἑσθόδορον ἀκνυόμην ἡντιόθεν
 ἔδ' οὐκ ἔμελεν, ἔδ' ἐπισχύ-
 ρετο, κατὰ τῶν ποτὶ φιλιτά-
 των τῆ γλώττῃ χεῖρῶν, ἡ
 ἐχθρῶ δ' ἠ ποῦ τῆς ἀγνωμοσύ-
 νης ἐκτιμᾶμ. τί δ' ἐκ ἰχθρῶν
 ἡμῶν ἔχθεις; ὁ Δημοδῶνης ἰ-
 σὺχ' ὅτα μίλοι πρόπον πῆ-
 κως φίλων, πᾶν ἄδορον καὶ
 βίβαιορ ἢ ὁ ἡγουμένῳ. Τὰ
 γὰρ τοι κατὰ, καὶ παρ' ἐ-
 χθροῖς κατὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρε-
 τῆς πάνταχού τίμιον. ἔδ' κα-
 κίωρ ἰγὼ Ξέρξῳ, τοῦ Βούλι-
 καὶ Σπέρχιδι τοῦς Λακιδαιμο-
 νίος θαυμάσαν; καὶ ἡτῆ-
 να παρὸν ἀφύτ; ἀπ' αὐ δ' ἠ
 τινα πάντων, καὶ Δημοδῶ-
 νῶν, αὐτός τε δις Ἀθλήσειν,
 ἢ καὶ μὴ κατὰ πομπῶν σχο-
 λῶν συγγρόμῳ, καὶ πα-
 ρὰ τ' ἄκωρ ἀναπρωθάνομι-
 ν;

Athenis congressus sum, tu quia eius laudes ex alijs cognoui.

Neque

cumuenire: & assentari multitudine ea in re cuius statum illos penituit? Etenim non multo post hanc calumniam, contigit ei reditus clarior reditu Alcibiadis. Istum autem nihil puduit lingua incessere homines quondam amicissimos, quam conueniebat ei propter ingratitude[m] praecidere. AR. Quid audio? non oderas Demosthenem maxime omnium hostium? AN. Non, siquidem rationem habeam morum & fidei eius, & aemem ubique integritatem & constantiam. Nam honestates etiam apud hostes honeste ducendae sunt, & virtus ubique digna laude est. Neque velim esse deterior quam Xerxes, qui Bolidi & Sperchidi Lacedaemonijs pepercit propter admirationem virtutis eorum, cum posset eos occidere. B. go vero, si quem alium, Demosthenem maxime admiratus sum, tum quia bis cum eo

ἢ τι τῶν πολιταμάτων
 αὐτῶν ἔχον θαυμάσιαι, ἔχ
 ὡς ἂν νομίσαι τις, τῆς τῶν
 λόγων δανότητι, ἢ καὶ
 μηδὲν μὴ ὁ Πύθων πρὸς
 αὐτῶν, οἱ δ' Ἀθηνοὶ ῥῆζε
 ρον, παρὰ, παραδάμαρ ὡ
 τούτου ἰσότη καὶ τόνο, καὶ
 λίξιων ἐνρυσμῶν, καὶ τῶν
 τῶν ἑανοῶν περιγραφῶν,
 καὶ σιωχέας ἀπεδείξων,
 καὶ ὡς σιωακτικῶ γε καὶ
 ἰουσιῶ. μετρουούρω γουῶ,
 ὅτι τῆς Ἑλλώας Ἀθλιώας
 σιωχάτορ, ὡς ἐλέγξου
 τῶν Ἀθλιώου, Πύθωνι, καὶ
 τοῖς Πύθωνι ἰπαρημα
 σι σιωπασόντες ἄτα Δημο
 σφῆα, καὶ τοῖν Δημοσφῆου
 ἐλέγχοις σιωπασόντων. ἀν
 ἡμῖν ἀπόσιτι ἢ δαυα
 μῖς αὐτοῦ τοῦ λόγου. ἐξὼ
 δ' τῶν τῶν μὴ δανίερα ἐ
 τασον, ἐν χάρα τιθείς ὄρ
 γάνου. Δημοσφῆου δ' αὐ
 τῶν ἰπαρημάτω τῶν τι φρο
 νήματι καὶ τῆς σιωχέας,
 ἀκτιῶ τῶν ψυχῶν ἐπ' ὄρθῆς
 ἐν ἀπάσας φυλάσσοντα τρι
 κκῆιας τ' τύχη, καὶ πρὸς μη
 δὲν

Neque verò tantum pro
 pter eloquentiam (ut ar
 biretur aliquis) magni
 feci eum : quanquam Py
 thon ad hunc collatus,
 nullus erat, & Attici o
 ratores ludus erant cum
 isto congressi: tantum vin
 cebar actione, sono, com
 positione, sententiarum
 lumnibus, densis argu
 mentis, conciliandis & im
 pellendis animis. Itaque
 valde pœnituit nos consi
 lij, cum Græcos Athe
 nas conuocassemus, ut A
 thenenses obiurgaremus,
 freti promissis Pythonis.
 Sumus enim circumuenti
 Demosthenis argumentis,
 qui erat insuperabilis in di
 cendo. Sed hanc eloquen
 tiæ laudem non duco in
 illo summam fuisse (erat
 enim organi vice) sed
 magis admiratus sum eum
 propter magnitudinem a
 nimi & consilij, & con
 stantie quam in peric
 losissimis tempestatibus res
 tinebat, nunquam ce
 dens

Am dens

ἄν τῶν ἁνῶν ἐνδιδόν-
 τα. καὶ Φίλιππον δὲ πῶ
 ἱμῶν γνάμω ἔχοντα πρὸς
 τὸ τὰνθρῶς ἠπισάμω· οὐ-
 τ' μὲν γὰρ, Ἀμμηροείας
 ἔξαγγιθεύσης Ἀθλῶνθρῶς πο-
 τὲ καθαπομῆνης τοῦ Φι-
 λίππου, καὶ Παρμῆτιαν
 ἠγανακτηκότ', καὶ τι
 καὶ σκοπικὸν εἰς τὸν Δη-
 μοσθένω ἱπαπόντ', ὃ Παρ-
 μῆτιαν, ἔφη, Δικαὸν ὃ Δη-
 μοσθένης παρῶσθας τυ-
 χάνειν. μόντ' γὰρ τοι τῶν
 ἀπ' τῆς Ἐπιδῶν Διμα-
 γωῶν οὐδ' αὖ μού τοις ἀπ-
 λογοισμοῖς ἐγγράφω τῶν
 ἱμῶν ἀναλωμάτων, καὶ
 τοι μᾶλλον ἠδουλόμω, ἢ
 γραμματιῶσι πικέτας ἱ-
 μαυτὸν ὑπιστυκῆσαι. νῦν
 δὲ ἱκάνω, μὲν ἕκαστ'
 ἀπ' ἐγγράφω, χροσίον, ξύ-
 λω, πόρον, θρέμματα,
 γλῶ· ὃ δὲ ἱπιμῆνης σόλους
 ἀπ' ἕμω, σιωτάτω δυν-
 νάμης, ἀντιμῆσάτω.
 τοιαῦτα καὶ τότε καὶ πο-
 λάκις πρὸς με Φίλιππ'
 πρὸς τὰνθρῶς ἔλεγε, ἔφ'
 τῶν παρὰ τῆς τύχης χροσίον

dens aduersis rebus. Ac me
 tibi Philippum de illo
 sic sentire, qui cum asser-
 retur quadam concio in
 qua Demosthenes in Phi-
 lippum inuectus erat. &
 Parmenio vehementer sto-
 macharetur, & Demosthe-
 ni conuiciaretur: Hic vir,
 inquit, dignus est quem li-
 bere loqui sinamus. Nam
 huic vni omnium Gra-
 eia oratorum nihil fer-
 tur expensum in meis ra-
 tionibus, cum quidem ego
 malim ei confidere, quam
 naualibus scribis. nullus
 est autem istorum, cui
 non inueniat in meis ra-
 tionibus perscriptum esse
 aurum, ligna, reditus, a-
 gros: at Demosthenes clas-
 ses armat, comparat exer-
 citus, & subinde reparat.
 Talia dicebat ad me Phi-
 lippus tunc & saepe aliàs
 de hoc viro: & in quadam
 felicitatis suae parte nume-
 rabat, quod Demostheni

τὸν
 τὸν
 τὸν

τὸν Δημοσθέν, οὐ γὰρ καὶ
 τοὺς λόγους, ὥσπερ κειοῦς ἢ
 καταπίλτας, Ἀθλώμενον ὀρ-
 μωμῆτος, ἄγροῦν ὠτοῦ,
 καὶ καταράσσην τὰ βουλό-
 ματα. περὶ μὲν γὰρ Χαροῦ-
 νέας οὐδὲ μὲν τὴν νίκην
 ἱκανῶς πῆς ἡμᾶς κίον,
 ἢ ὅσοι ἄνθρωποι ἡμᾶς ἐπι-
 δαίου κατέστησαν. μὴ γὰρ ἂ
 παρ' ἰσπίδα, καὶ λαοῦ σπασ-
 τυλῶν, καὶ στρατιωτῶν ἀ-
 ταξία, καὶ τὴν παραδόξον ῥοπήν
 τῆς τύχης τῆς πομπῆς πομπῆς
 ἢς ἡμῶν συμμαχίαν,
 ἡκρατίαν, ἀπὸ ἰσπίδος
 γὰρ ταύτης ἡμῶν, τὸν πε-
 ρὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς
 διδασκῶν ἐπέσει μοι,
 τὰς ἀείας πόλεως ἢς ἐν
 θωακίῳ, καὶ πᾶσαν
 τὴν Ἐπιπύλου δώματι ἀ-
 θροίσας, Ἀθωαίους ἅμα καὶ
 Θηβαίους, Βοιωτῆς τὶ τοὺς
 ἄλλοις, καὶ Κορινθίους, Ἐν-
 βοίας τὶ καὶ Μεγαρέας, καὶ
 τὰ ἑρῶν τῆς Ἐπείρου
 ἄσπινδωνων καταναγ-
 κάσας. καὶ μὴδ' ἔσω με τῆς
 Ἀθηνῶν ἐπιπέρας παρῆν.
 ἔστω. τοιοῦτοι τῆς ἡσῶν ὠτοῦ

non esset commissa sum-
 ma imperij apud exerci-
 tum, cum omnia sua con-
 silia perturbarentur illius
 orationibus, quæ ex Ae-
 thenis velut arietes vel cas-
 tapulæ mittebantur. De
 pugna ad Cheroneam fa-
 cta, nec post victoriam des-
 sit predicare quantum
 hic vir creasset periculum
 ipsi. Nisi enim præter
 spem, inquit, propter Dus-
 cum inscitiam, & aciem
 malè instructam, & inspe-
 ratam fortunam, quæ multa
 nobis conficere solet,
 vicissemus, uno die non
 modò regnum, sed & vi-
 tam meam in discrimen ad-
 duxerat. Coniunxerat po-
 tentissimas vrbes, coege-
 rat omnes vires Græciæ,
 Athenienses, Thebanos,
 Bæotios, Corinthios, Eu-
 bæenses, Megarenses: &
 effecit, ut periculum si-
 mul omnes ciuitates sub-
 irent, & mihi transi-
 tum in Atticam interclu-
 sit. Tales erant huius

συνεχῆς περὶ Δημοσθένους
 οἱ λόγοι, καὶ πρὸς τὰς
 λέγουσας, ὡς μέγαρον ἔχοι
 τῶν Ἀθηνάων δῆμον ἀν-
 ταγωνιστῶν τοῦ Δημοσθέ-
 νους μόνου, ἄλλου, ἑταρα-
 γιστῆς. Ἀθηνῶσι δὲ Δημοσθέ-
 νου οὐκ ἔχοντων, Αἰνιῶν
 εἰσι καὶ Θεσσαλοί. καὶ πρὸς
 βας ἰσότητι πῶς τὰς πόλεις
 πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ἑμ-
 τῶρων ἢ τινῶν ἢ τῶν Ἀθη-
 νῶων πόλεις ἀνταποσῆμοι,
 ἢ πρὸς εἰς ἑαυτῶν ἑμ-
 τῶν, τοῦ Δημοσθένους δὲ
 ἐπιστάντου, μάτην, ἔγωγε,
 ἄν πρὸς ἀποσῆμ. οὐ γὰρ οὐ
 κατὰ τῶν Δημοσθένους λό-
 γων ἔγρησα πρόσωπον. ταῦτα
 ὁ Φίλιππος, καὶ κίρι τοι καὶ
 πάντως ἔλασσαν ἄν ἔχον-
 τῶν, ἢ λάβοιμῃ τοιοῦτον ἀν-
 δρα, πῶς Διὸς Ἀρχία, τί πο-
 τι νομίσεις; βῆν ἄν ἐπὶ σφα-
 γῆν ἢ χοίμῃ, ἢ πῶν μῶνον
 ἄν σύμβουλον περὶ τῶν ἑλ-
 ληνικῶν πραγμάτων, καὶ τῆς
 ἀρχῆς πάσης ἐπιουμῆτα;
 εὔσει μὲν γὰρ αὐτῶν, καὶ
 κατ' ἀρχὰς περὶ πόντου
 ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτῶν,

de Demosthene sermones
 perperuō. Et cum diceretur
 ad eum quod magnum
 antagonissem haberet po-
 pulum Atheniensem, re-
 spondebat, se unum habe-
 re antagonissem Demosthe-
 nem. Nam quod absque
 Demosthene sit, Atheniensis
 similes esse Aenianen-
 sium et Thessalorum. Et
 quando legatos ad vrbes
 mittebat, si quos alios mi-
 serant Athenienses, fa-
 cile vincebat ipse: sed De-
 mosthene presente, fru-
 stra, inquit, se legatos mitte-
 re. Non enim possunt con-
 tra Demosthenis eloquen-
 tiam erigere trophæum. Sic
 Philippus dicebat. Ita-
 que ego, qui quidem lon-
 ge inferior sum Philippo,
 si cepissem talem virum,
 nam velut bouem ad ca-
 dem abducerem, an verò
 potius in consilium de toto
 regno Græcia constituen-
 do adhiberem? Nam initiò
 naturæ ei bene affectus fui,
 propter res eius gestas,
 ac magis

ἐπι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει
 μάρτυρι, πρὸς τ' οὖν τὸν
 Ἀλέξανδρον καὶ πρὸς ἡμᾶς
 γὰρ ἄλλοι, οὐδὲν ἱκανῶς.
 ἑσόντων ὄντων αὐτῶν τῶν
 πεσποφεινητότων, μυθί-
 να οὕτω πῶποτε θαυμά-
 σαι, μινύθους τε φύσιος,
 καὶ τῆς παρὶ τῶν ἄσχυρι-
 ἰγκρατίας, καὶ βάρους καὶ
 τάχους, καὶ παρήγίας καὶ
 καρτερίας. ὑμᾶς δὲ, ἔφη,
 εἰσαυθῶδε, ὡς ἦν Ἐδού-
 λου καὶ Φρυῶν ὃ καὶ Ἐπι-
 λοκράτους, καὶ παρ᾽ ὅτι δι-
 οροῖς καὶ τοῦτον ἀναπέθε-
 ῖν ἄνθρωπον, καὶ τῶν πα-
 τρώων ὑσίου ἑς Ἀθηνάϊους,
 ἰδίᾳ τε τοῖς διγυθέσι, καὶ δι-
 μοσίᾳ τῆ πόλεως κατὰ πλο-
 κῶτα. εἰμαρτάνοντον δὲ
 φοβήσασθαι οἴκῳ, πάλαι βε-
 βουλωμένον τῶν ψυχῶν
 ἰσθῆνα τῶς τῆς παρὶ-
 δὲ ἀλλήλοισι τύχαις. καὶ
 καθάπερ ἄνθρωπον τῶν πρα-
 τομῶν ὑμῶν, ἀνανατῆτι.
 ὅδ' οὐδὲ τὸν Ἀθηνάϊον δι-
 μοιον ἰσθῆναι, λέλυθ' ὑ-
 μᾶς, ἔφη, τῶ μὲν τῆς παρὶ-
 δὲ ὑμῶν πόλεως κατὰ πλο-

ac magis propter B Aristo-
 telis testimonium, qui so-
 lebat eum saepe C ad Ale-
 xandrum & ad nos ducere.
 Et cum tot essent qui ad
 eum venire consueverant,
 neminem sic admiraba-
 tur, propter magnitudinem
 ingenij, temperantiam, gra-
 uitatem, arcum, libera-
 tatem & tolerantiam. Vos,
 inquit Aristoteles, similem
 putatis esse Demosthenem
 Eubulo, Phrynoni, & Phi-
 locrati: & conanini hunc
 quoque pecunia corrupere,
 qui vniuersum patri-
 monium in Athenienses pri-
 uatim & publice contu-
 lit: & quia nihil profici-
 tis pecunia, minas abhibet
 eis, cum iste nihil dubitet
 pro patria mortem oppetes-
 re. Et si quid in vobis repres-
 hendit, agrè fertis: at ille ne
 populum quidē metuit. Non
 videtis eum amore patriæ
 Rempubl. gerere, ac duce-
 re hanc administrationem
 tanquam

αὐτῶν δὲ τῶν πολιτῶν γνη-
 ῶν

μάσιον φιλοσοφίας πεδέμ-
 νθη. τὰ δὲ αὐτὰ, ὦ Αρχία,
 ὑπερεπιδύμου, αὐτῷ συγ-
 νόμῳ. τίω δὲ γνώμῳ, καὶ
 ἔχρα περὶ τῶν παρόντων, ἀ-
 νοῦσαι λέγονται, καὶ τῶν ἀ-
 παραπειλοκότων ἡμῶν λογ-
 λάκων, ἀ' Ἀλιόμῳ ἀρτίας,
 ἀπλοῦ τινος ἐξ ἐλαθίρας
 γνώμης ἀνοῦσαι νόγον, καὶ
 φιλαδέλφους συμβολῆς μετα-
 λαβῆν. καὶ τὴν κη' νοθεύ-
 σαι Δικαιορ, περὶ οἶον ὄντων
 Ἀθλωάων τῷ ἀχαεσίαν,
 πάντα παραβέλοις τὸν
 αὐτῷ βίον, ἐξ ὅρ ὑγνώμον-
 εῖροις καὶ βεβαιότεροις λεχθῆ-
 σθαι εἰλοῖς. ὦ βασιλεῦ, τῶν ἡ-
 ἄλων ἴσως ἀρ' ἔτυχε, ταυ-
 τὶ δὲ μάτῳ ἀρ' ἔλκεθ,
 οὐτα μανικῶς φιλαθήρῳ
 καὶ ταῦτα, ὦ Αρχία, τί ἔδ' ἀρ
 καὶ λέγοιμῶν, ἀπὸ αὐτῶ ἀπὲς
 θανθῶ, ἴοικας ἔτι μάτῳ, ὦ
 βασιλεῦ, θεομάσῳ. καὶ ἔδ'
 ἡμῶς οἱ τετραμήροι δι-
 φεροῦν ὄκρ' ἐκπύξα τὴ
 καὶ ἀπίστῳ τῶν ὄρῶντων.
 ἴοικε ἔδ' ἀπὸ πάντων ὡρ' ὄδ' ἔδ'
 φθονομήτος περὶ τ' ὑσάτης ἡ-
 κέρῳ, Ἀλλοὶ δὲ παρακασθῶ.

tanquā philosophia ac vir-
 tutis scholā quandā esse, quā
 non conveniat ad questum
 aut alias cupiditates cōferre.
 Propterea, Archia, valde o-
 ptarē mihi eius consuetudi-
 nem cōtigisse, ut cōsilio eius
 vīi possem in praesentia, et
 audire vocē liberā mēis, tot
 alioqui circūfusus assentato-
 ribus. Ac mihi sanē videtur
 hoc nomine reprehendendus
 esse, quod vitā suā in discrimen
 adduxit pro iam ingrat-
 is civibus, cūm posset alios
 invenire amicos fideliores
 et constaniores. AR. Alia
 quidem, ὦ Rex, rectē dixi-
 sti: sed hoc frustra dixisses
 illi, adeo furebat amore pa-
 triae. ANT. Sic est, ὦ Ar-
 chia. quid enim manifesta
 neges. Sed quomodo mortuus
 est? AR. Magis etiā mireris
 eum ὦ Rex, si hoc scias. Nam
 et nos qui affuimus, non mi-
 nus obstupuimus, quā alij
 spectatores. Videbatur enim
 iam olim apud se constituisse
 de hoc exitu vitae, quod in-
 telligi potest ex apparatu.

Sedebat

κατ'εσο μὲν γὰρ ἔνδορον ἐν τῷ
 ναῷ, μάττω δὲ τῶν πρόδρον
 ἡμερῶν λόγους ἤμην ἀναλω-
 κότεον. τίσδ' γὰρ ἦσαν οἱ παρ'
 ἡμῶν λόγοι; ποτὰ καὶ φρι-
 λάνθρωπα πρὸς τανόμω, ἔ-
 λόν τινα παρὰ τῷ καθυ-
 πισχούμην, οὐ μάλα μὲν
 πρὸς ἄλλων οὐ γὰρ ἠπιστάμω
 ἀλλὰ οἱ ἄμω δι' ὄργης
 ἔχην τὸν ἀνθρώπον, χύ-
 σιμον δ' οὐ πρὸς τὸ πεί-
 θεον νομίζω. ὁ δὲ πῶς πρὸς
 σίτω τὸν λόγους; καὶ με-
 μηδρ ἀκρύνω. μάλα μὲν
 γὰρ αὐτόκοι ἀνέθουλό-
 μω παρὰρ ἐν νῦν. ἀλλὰ
 αὐ γὰρ μὴ παραλίπης μω
 ἄρ' οὐ γὰρ τῷ συμπερὸν ἔρ-
 γον; ἢ τῷ ἀνδρὸς γυναικίου
 πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου
 καταμαθῆν, πότερον αἰῶνος
 καὶ καθρὸς τῷ ἢ παντάπασιν
 ἀκλινές τὸ τῆς ψυχῆς ἔρ-
 θιον ἐφύλαττεν. οὐδὲν ἄλλο ἐ-
 λω ἡκένος γὰρ. πῶς γὰρ; ὅς
 ἢ δὲ γλάσας. ἡ γὰρ δὴ οὐκ
 ἦτορ ἰς τὸν πρότερον βίον,
 ἀπίθανον ἔφη με ἴσκει-
 τῶν ἐν τῶν σῶν ψασμά-
 τω.

Sedebat enim intus in tem-
 plo, ac frustra superioribus
 diebus cum eo collocui em-
 ramus. ANT. Quales fue-
 runt vestri sermones? AR.
 Multa humanissime pro-
 ponebam, promittebam ei
 veniam abs te, non sa-
 ne expectans. non enim no-
 ram hanc tuam volunta-
 tem, sed arbitrabar te huic
 vehementer iratum esse.
 tantum ista dicebam per-
 suadendi causa. ANT. Quo-
 modo accepit ille vestram
 orationem? & nihil me
 celes. Vellem enim me eos
 ram audivisse: sed tu nis-
 hil omittas. Magna res est
 tanti viri mores sub exi-
 tum vitæ contemplari, &
 trum spiritus defecerit, &
 trum expalluerit, an constan-
 tiam animi retinuerit. AR.
 Nullam significationem pa-
 uoris edidit. ANT. Quo-
 modo? AR. Suaviter enim
 risit, ac lusit in priorem vis-
 tam meam, dixit me ineptum
 histrionem esse tuorum me-
 daciorem, nec posse cōma-

των ἀπιστίας ἀρα ζωίσι
 παγγέλωσι, προήτο τὴν ψυ-
 χλὴν οὐκ, ἔγει τῶν νοιπῶν
 ἀκούσας, οὐδέ λέγει μο-
 υον ἀπιστῶν, ἀπ' ἐπὶ λε-
 γάσας, ὃ βασιλεὺς λέγει, Μα-
 κεδόσι μὲν (ἄπην) οὐδέ μ' ἀ-
 πόμοτον, οὐδέ παράδοξον,
 εἰ Δημοδοξίω οὕτω λαμβά-
 νουσι, ὡς Ἀμφίπολι, ὡς
 Ολυθον, ὡς Οροπόμ, ὡς ἄ-
 τα ποτὰ ἔλγει, καὶ γὰρ οὐκ
 ἱστορίας παρρησάμω,
 ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σέβοιτο.
 ἔγω μὲν σοι, ἔφη, ὃ Ἀρχία,
 βασιάνων ἢ θανάτου φόβω,
 κατ' ὄψιν οὐκ ἄρ' Αντιπά-
 τρου γερσίμω ἀπ' εἰ τούτ'
 ἀληθῶντε, πολὺ μοι μάλλον
 ἔτι φουδῆσθον, μὴ τὴν ψυ-
 χλὴν αὐτὴν παρ' Αντιπάτρου
 ἀδωροδοκῆσθαι, μὴδ' ἐν
 ἑμαυτῶν ἕταξα, τάξιν τι-
 πῶν τὴν ἐπιμνήν, ἄς τὴν
 Μακεδονίᾳ μεταβάσθαι.
 κατὰ γὰρ, ὃ Ἀρχία, εἰ τὸ σὺ
 ἐμοὶ πρᾶντος αὐτὸς παρρησι-
 καὶ τρίτης, ἐν ἐπιδωκῶ,

uere spectatorem. ANT.
 Itaque non credens tuis
 promissis, descendit ani-
 mum. ARC. Non quod
 si audies reliqua, non tan-
 tum videbis fidem non ha-
 buisse, sed etiam acrem ob-
 iurgationem attigisse. Dicā
 enim, quia iubes. Non, in-
 quit, indignū est aut nouum
 Macedonibus sic capere De-
 mosthenem, ut Amphipo-
 lin, Olynthum, Oropum.
 Talia multa dixit. Adhi-
 buimus enim scriptores, qui
 eius dicta exciperent. Ego,
 inquit, metu tormentorum
 aut mortis non moueor,
 ut spe vitæ proposita pro-
 mittam me ad Antipatrum
 venturum esse. Sed si hæc
 vera sunt que diciis, multo
 magis cauere debeo ne mens
 mea videatur ab Antipa-
 tro corrupta, neve videar
 deseruisse ordinem in quo
 ad Græciæ defensionem
 collocatus sum, & trans-
 fuga factus ad Macedones
 concessisse. Si mihi hone-

sum est viuere, Piræus præbeat, & irremis quam instruxi,

καὶ τὰς ὧ καὶ τὰς φρεσίν, τοῖς
 ἰμοῖς τέλεισιν ἐξήρασμεθα,
 καὶ φυλὴν Πανδίωνος, ἃς ἡμεῖς
 θελοντὸς ἐχαρήσμεν, καὶ
 Σόλων καὶ Δράκων, καὶ παρ-
 ρησια βήματ' ἡμῶν, καὶ δίκην
 ἐλάσθησθαι, καὶ ψευδισμὰτα
 στρατιωτικὰ, καὶ νόμοι τρι-
 ββηκοί, καὶ πτόνων ἀρε-
 τὰ καὶ πρόβαια, καὶ πολιτῶν
 ἔννοια, τῶν ἐμῶν πολιτικῶν ἐ-
 σφαρανύτων, καὶ δυνάμεις
 ἐπιπέλων, τῶν ἐμῶν μέγισ-
 τῶν τετηρημένων. εἰ δὲ καὶ
 βιωτὸν ἐκλυθεῖτε τανυδὸν ἡμῶν,
 ἀντιτὸς δὲ οὐδὲ ἐλεῖσθαι ἡμῶν
 ἐπὶ τοῖς οἰκείοις, ὅν ἐκνοσῶμεν
 ἀρχαῖα, ἢ τοῖς πατρῶ-
 σιν, ὅν σωξείδαται τὰς θυ-
 γατέρας, ἢ οἷς τοῖς ἐράνοις σω-
 δινοσῶμεν, εἰ δὲ μὴ σῶ-
 σοι νόσων ἀρχὴ καὶ θάλασσα,
 ἢ πῶς γὰρ τοῦτο Ποσειδῶν
 αἰτῶ τὸ σῶσθαι, καὶ τὸ δὲ τοῦ
 βαμοῦ, καὶ τῶν ἰδίων νόμων.
 εἰ δὲ Ποσειδῶν, ἔφη, μὴ δύναι-
 ται φυλάττειν τὴν ἀσπίδα ἢ
 νῆσόν, ἢ ἐπισημαῖν τὴν πῆλ-
 ον Διμοσθένει Ἀρχία, ἢ ἐ-
 θναῖον. εἰ δὲ Ἀντίπατρος ἡμῶν
 ἀπὸ τῆς

ἡμῶν ὧ καὶ φρεσίν
 murus & fossa meo sum-
 ptu facta, & tribus Pan-
 dionis, cuius causa vltro
 ludos feci: & Solon, &
 Draco, & libertas conci-
 uium, & liber populus, &
 decreta, & leges elassium,
 & maiorum virtus ac tro-
 pha, & ciuium beneuo-
 lentia, qui me saepe corona-
 uerunt: & Graecorum au-
 thoritas, qui hactenus è
 me seruati sunt. Quòd si
 mihi vita debeat contingere
 alterius misericordia, quan-
 quam id turpe est, tamen
 hoc beneficium malim ac-
 cipere à meis ciuibus, quo-
 rum redemi captiuos: aut à
 patribus, quorum elocauis-
 lias, aut quibus donauis pecu-
 nias. At si me nec insularum
 imperiū, nec mare defendet,
 petam ab hoc Neptuno au-
 xilium, & ab hac ara, &
 à sacris legibus. Sin autem
 Neptunus non potest de-
 fendere immunitatem tem-
 pli, nec pudet eum prodes-
 se Demosthenem Archia,
 moriar, nec mihi Antipater

ἀλλ' ἴθ' ὁ Ἰσθακιδῆς ὁ ἐξελ-
 μὸι φησὶ ἄλλοις ἔχειν Ἀθλωάων
 Μανιδάνας, καὶ νῦν μὲν τυ-
 χῆν τῆς ὑμετέρας τύχης, ἀ-
 μιτὰ Καλλιμίδου ὁ ἢ Πυ-
 θεὸς καὶ Δημοδῶς συνιστά-
 μιν, ἐξελῶ ἦρ, καὶ ὁ ψῆ. τῆς
 ψυχῆς μεθρμόσθω, ἀ μὴ
 τὰς Εριχθίας θυγατέρας
 καὶ τὸν Κόδρον ἐπισηχω-
 μιν. οὐκοῦν ἢ ἰσχυρὸν ἀν-
 τιστοιχεῖν ὁ δαίμονι συμ-
 ταθῶντι. καλὸν ἦρ, ἰση-
 σφύζον θανάτου ἐν ἀκιν-
 δαῶ παυτὸς ἀσχοῦ ἦν
 ἔσθ. καὶ νῦν Αρχία, τὸ κατ'
 ἱμαυτὸν οὐ κατασχωτὸ τὰς
 Ἀθώας, ἐκὼν δουλεύειν ἰσόμ-
 νῳ, ἰντάων, ἢ τὸ κάμνισον
 πλῶ, ἐλαθῆσαν πῆρῳ.
 ἀλλὰ δίκαιον ἦρ, ἔφη, ὅτι
 τῶν παροδῶν μνημονώ-
 φη, ὁ σμῆν τὸ πηχθῆ.

Ἡ δ' ἢ θνάσκω ὁμοῦς,
 ὡς καὶ προνοίαν ἔχον ἄ-
 σχημόνος πρῶτον,
 ἰσχυρὸν καὶ ταῦτα. Δημοδῶς
 δὲ ἀσχοῦ ὁ θανάτου βί-
 σον προκεινῆ ἀσχοῦ ὁμοῦς, τῶν
 Ξενοκράτους καὶ Πλάτωνος ὅς
 ὄντ' ἀθανάσιος λόγῳ ἐκλα-

pro Deo colendus erit. Li-
 ceret mihi amiciores habe-
 re Macedones quam Athe-
 nenses, & frui felicitate ne-
 stra, si imitari vellem Calli-
 medontem, Pytheam & De-
 madem. Liceret animum vel
 sero mutare, nisi verecundia
 D Codri, & filiarum Erech-
 thei prohiberet. Nonigitur
 volui transfugam fortunam
 sequi. Honestum enim es-
 fugium mors est, quæ est
 extra omne periculum tur-
 pitudinis. Et nunc Archia
 quantum in me est, non vo-
 lo dedecorare Athenas, serua-
 tutem accipiens abiecta li-
 bertate, in qua mori est ho-
 nestissimum. Verum cōuenit
 te meminisse Tragædiarum.

At illam moriens, tamē.
 Decenter ut caderet, ca-
 u'bat sedulo.

Hoc cum fecerit puella, quæ
 tō turpius erit Demostheni
 præferre inhonestam vitam
 honestæ mortis? ac obliuiscē
 Xenocratis & Platonis disa-
 putationū de immortalitate
 animarum.

ὁρῶσθε, καὶ τινὰ μικρότε-
 ρον ἔλιγε, προαχθεὶς ἀς τοὺς
 τοῦ τυχαίου ἐξυβείλους. ἀπ-
 ἄ τι δὲ λέγειν νῦν ἔμεν; τί-
 λαθ' ἂν ἐμοῦ τὰ μὲν δεομένη
 νῦν, τὰ δὲ ἀπαλοῦντο, ἀπα-
 λῶ μου ἄν εὐρὴν ἑβάρησιν
 τῶν ἐπείθω ἄν, ἔφη, το-
 τοῖς, Αρχίας ὄν ἐπὶ δὲ Δημο-
 οφάνης ἄν, συγγενασθε μοι,
 ὅ δεαμόνι, μὴ πεφικότε
 λιανῶ γῆσθι. τότε δὲ, τότε
 πρὸς βίαν αὐτὸ ἀσπῶν δι-
 νοδῶμεν, ὅ δὲ ἀς ἡδύτο, δὴ δὲ
 λῶ καταγεγῶν. καὶ τὸν θεὸν
 πεσομένης ἔοικεν Αρχίας,
 ἔφη, ὅσων μόνον, καὶ τετα-
 ρῆς, καὶ τάχην, καὶ στρατόων
 δια, διωδῶμας ἔναι καὶ ἑρ-
 σφύχῃ τοῦ ἀνθρώπου φυ-
 χῶς ἡπολαμῶθεν. τὸ δὲ
 ἐμὸν πρᾶσιν ἡ καταπρο-
 νῶν, ἡ ἐν ἀνδρῶν ἔξω ἡνυ-
 εῖοι καὶ Τεβασοὶ καὶ Μακ-
 δόνες, ὅχρον ἡ ξυθινῶν
 ποτι τῆσθ' ἡμῖν, ὅ θεὸς ἀν-
 κῶ ἀπόρθητον ἔναι. μὲθ' ἡς
 ἄν τὸς προνοίας ἀδῶς μὲν
 ἡπολιτῶν ἡδύτο, ἀδῶς δὲ μοι
 τὸ κατὰ Μακδόνων ἑσῶς
 ἐξείησθαι

animarum? Addidit etiam
 quedam, inuectus in eos qui
 calamitatem exprobrant.
 Verum quid attinet me nunc
 recitare? Cum ego ad exte-
 mum parum precarer, pars-
 tim minas adhiberem, et
 bladiis terrores miscerem?
 Ego, inquit ille, persuaderi
 mihi paterer, si Archias es-
 sem: sed quoniam Demosthe-
 nes sum, peto ut ignoscas mi-
 hi, qui non consuevi incon-
 stans esse. Hic cum eum vi
 abducere velle, idem ipse sen-
 tineret, cepit me irridere. et
 Deum aspiciens, ait: Archias
 putat tantum arma et exer-
 citus praesidia vitae esse, et
 meum apparatus contem-
 nit, quem expugnare neque
 Illyrici, neque Triballi, ne-
 que Macedones possint. Fir-
 mior est enim quam ille mu-
 rus ligneus, quem olim nos
 bis Apollo respondit inex-
 pugnabilem fore. Nam ve
 prudentiam in administra-
 tione Reipub. securum praes-
 stitit, ita me aduersus Ma-
 cedones securum reddet.
 Nunquam

ἐμὲ λησὸς δ' ἴσθ' ἐκ Ἐὐρῆϊ μοι
 ὄντο, ἐν Ἀρσινόεϊ ὄντο, ἢ Πυ-
 θεῶ καὶ Καλλιμάχοιο, ἢ Φιλο-
 διάκου τότ', ἢ τὰ νῦν Ἀρχίου.
 ταῦτ' ἄπ' ὧν, μὴ πῶς ἀγαγέ-
 μοι πῶς χῆρα. ἔφη. τὸ κατ' ἐ-
 μὲ γὰρ ἴσθ' ἐπ' ἀνομορὸν νε-
 ῶς πείσεται. ἢ δὲ θείον πρῶτα.
 πῶν, ἐν ὧν ἴσθ' ὁμοῖα. λέγει δὲ ἡλῶ
 ἐπὶ τ' ἐλπίδι ἴσθ' ἰαύτης, ἢ πῶς
 χῆρα ὄντο σῶματι προτραγόν-
 τῶ, ἴσθ' ἀν' ἢ πρῶτον ἄν
 ἐπιλάμβανον. τὸ δὲ τι δὴ πο-
 τὶ ἡλῶ; ὑπερβαίνοντο ὅσα
 πάλιν ἴσθ' ὄντο, πῶς ἄν
 φέρμακον αὐτῶν τεταμιεύ-
 θαι, ἴσθ' αὐτῶν ψυχῆς ἀπ' ὄμα.
 τῶ ἐπιλάμβανον. οὐ
 γὰρ οὐδ' ἴσθ' ὄντο ἐπὶ τὸν
 ἴσθ' ἴσθ' ὄντο. καὶ πῶς ἴσθ' βλε-
 ψας, ἀνὴρ δὲ ἴσθ', ἴσθ', πῶς
 ἐπιλάμβανον. Δημοδοτῆς ἴσθ'
 ἄξιος, ἢ μὰ τῶν. λέγει μοι μὴ ἴσθ'
 φάντο πῶς ὄντο, ἴσθ' ἐν Μα-
 ραθῶνι ἐπιλάμβανον. ὁ δὲ χῆρα
 εἶναι ἴσθ' ἀπὸ τῶν. ἴσθ' ὄντο
 οὐ τὸ τέλος, ὄντο βασιλεῦ, τῶ
 Δημοδοτῆς πομπῆς ἐπιλάμβανον
 ἴσθ' Δημοδοτῆς γὰρ ἴσθ' ἴσθ' ὄντο
 Ἀρχία.

affero expugnati Demosthenis. A N. Demosthenis scilicet.

Nunquam formidavi Eur-
 stemonem, aut Aristogio-
 nem, aut Pytheam & Cal-
 limedontem, aut Philippum,
 neque modò hunc Archiam
 formido. Cùm hæc di-
 xisset: Age, inquit, ne affe-
 ras mihi violentas manus.
 non enim prophanabo tem-
 plum, quantum in me est.
 salutato Deo, sponte sequar.
 Ego sic sperabam factu-
 rum, E cùm ille manum ori
 admoueret: neque ego suspi-
 cabar eum aliud facere,
 quàm orare deos. sed quid
 egerit, postea ex ancilla
 la per tormenta cognouit
 mus: diu eum habuisse para-
 tum venenum, & morte li-
 bertatem redimeret. Neque
 extra templi limen peruene-
 rat, cùm lapsus inquit: Hoc
 cadaver ad Antipatrum ve-
 hes, Demosthenem verò non
 vehes, non per. Et videba-
 tur suo more iuraturus per
 illos qui in Marathone oc-
 cubuerunt, sed valedicens a-
 uolauit. Hunc ego finè, Rex,
 licet.

Ἀρχία, βαδὰ τῆς ἀντιῆς ψυ-
 λῆς, καὶ μανείας, ὡς ἀνθρώ-
 ον ἂν αὐτὸ τὸ λῆμα' πολιτικῆ
 πρόνοια, κατὰ χῆρα τὸ wisdom
 ἐκλυθείας ἔχων. ἀπὸ ὁ μὲν
 οὐχ ἔτα, βίον ἔξωρ ἴση μακά-
 ρων νόμοις, ἡρώων καὶ ὀφθαλμοῖς,
 ἢ τὰς εἰς ἕρανὸν ψυχῶν νομι-
 ζομένης ὁδὸς, ὁσαυτὸς τις
 λαίμων ἐσάμαθ' ἐκλυθείου
 Διός, τὸ σῶμα δ' ἡμῶν εἰς Α-
 θενῶν ἀπτεμψοῦν, καὶ κλη-
 ον ἀνάθημα τῆ γῆ τῆ Μα-
 ραθῶν κληροτόν.

licet. O inuidium animum
 & beatum, quàm generosum
 facinus. Prudentia est, in
 manu retinere libertatis pos-
 sessionem. Sed decessit vi-
 cturus in beatorum insulis
 apud heroas, ut dicitur: aut
 in cœlum perueiturus, ut deus
 factus comes sit Iouis libera-
 toris. Corpus verò nos re-
 mitemus Athenas, futurum
 honestius ornamentum pa-
 triæ, quàm illi qui in Mara-
 thone occubuerunt.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

Elusmodi in hoc encomio laudandi figura Lucianus
 vsus est, ut singulari quodam & laudum & orationis
 genere Demosthenis claritatem atque virtutem memo-
 riæ animisq; hominum commendare voluisse videatur.
 Non enim communibus illis Rhetorum formulis ac
 locis insistit, neq; etiam simplici ac recto ducti, ingenij,
 fortunæ ac corporis dotes, ornando atque amplifican-
 do prosequitur, sed noua quadam occasione ad ipsam
 causam velut attractus, dum Homeri, cuius cū illo con-
 tentionem inducit, laudibus occupatū se simulat, aliud
 planè agendo hoc ipsum agit, ut ostendat illum, quem
 admodum corporis atque alijs externis dotibus longè
 Homero superiorem, ita ingenij felicitate animiq; con-
 stantia

stantia ac robore nulli clariss. virorum vsquam inferiori rem fuisse, imò tanquam communia hæc, à quib. alij totam pleiunq; laudandi materiã atq; facultatē sibi petũt, pro paruo duceret, aut planē contemneret, posthabitiã alijs locis, continentia solũ, atq; fortitudinē, quib. immoraretur, & quæ verbis amplificaret, potius, deleg. t. Quam alteram quidem ille ita præstiterat, vt nullis vnquam corruptelis atq; *dispendiis* quib. eo tempore Respub. Athenien. præcipuē infestabatur, aduersus patriã corrumpi se passus sit: alteram autē ad extremum vsq; spiritũ animo ita obfirmato atq; constanti custodiuit, vt cùm incolumitatē & certa præmia, si ad Antipatrum transisset, proposita sibi videret, voluntariã mortem inhonestæ vitæ antehabendam sibi putãrit. Præcipuē verò in attolendo illius erga patriam amore operam sumit, quem tantum in illo fuisse indicat, vt non modò in classem & publica ædificia priuatas facultates impenderit, verũ etiam cùm iam iterum ab infensis ciuib. per summam contumeliam vrbe eiectus fuisset, mori tamen potius voluerit, quàm cum Macedonib. aduersus patriam, & deò etiam ingrata consentire. Et ad hanc quidem rē non vllò domesticorum testimonio, aut ex Græcorũ aliunde historia petito vtitur, sed quod vel præcipuum iudicandum est, ab ipsa hostiũ atq; barbarorũ confessione, quã nihil ad confirmandã Demosthenis laudē grauius esse poterat, si dē verbis facit. Quo sanè in loco illud admiratione dignũ mihi maximè videri solet, quòd duob. diuersarum gentiũ clariss. eloquentiẽ luminibus, patriæ aut vtrinq; fidelissimis tutorib atq; patronis, nõ modò simili fermè fato perire contigit, verũ etiam quòd iisdē eodē exemplo maximum virtutum atq; laudum suarũ inuencõnũ ab hostibus, ijsq; ipsi quorũ odio atq; tyrannide perierat, retulere. Nam quod hic Lucianus de Antipatri, Philippi, aliorumq; testimonio confirmat, idem ferè à Plutarcho de Cicerone & Augusto, cuius proseriptione hic damnatus fuerat, traditum videmus. Cùm enim ex Cæsaris nepotib. quidam, Ciceronis nescio quẽ libel-

libellum, legendi causa manibus teneret, inquit, & mox
interueniente subito Cæsare, eundem sinu abscondere
vellet, nec tamen posset quin videretur: Cæsar accepto li-
bello, cum stando plurimâ eius partem euoluisset, reddi-
disse adolefcenti cum his verbis dicitur. Eloquês hic vir,
eloquens fuit. ô fili, & amator patriæ. Dignum meher-
cule præconium, & haud scio an plus laudum & gloriæ
Ciceroni addens. quàm vel laurea, vel supplicatio illa
de qua ille sæpe ac multum gloriari solebat. Quod enim
virtutum præclarium testimonium esse potest, quàm quod
etiâ is qui vitam, opes & reliqua omnia abstulit, vltro
nulloq; cogente perhibet? Nam ea profectò virtutis vis
atq; potestas est, vt animos ac sensus nostros, vt cumq; er-
ga ipsos homines odio, aliisve impulsioibus affecti su-
mus, cum honesta ac præclara illorum facta cernimus, in-
credibili quodam studio atq; amore accensos & inflama-
mâtos reddat. Itaq; etiam Vlysses, vt apud Sophoclem
singitur, cum improviso Aiâcis, cum quo tam summò
odio ipse dissidebat, mortem deprehendisset, dextramq;
illam qua non modò antea pro Græcis strenuè pugna-
rat, sed etiam tunc contra seipsum, dum præsentem in-
gnominiam euitare studebat, fortiter vsus fuerat, aspexis-
set, cum cætera illius viri præclara facinora verbis ex-
tulisset, tandè hæc quoq; addidit, credo ipsa virtute ita
extorquente, vt diceret: καὶ γὰρ ἡ ἀρετὴ με τῷ ἐχθρῶς πολὺν,
vt enim rectissimè dictum est à poëta: τὴν γὰρ τοὶ καλὰ ἔ-
πειρά ἐχθροῖς καλὰ. Hoc igitur tanti viri, & non solum ab
omnibus tum Græcis tum Latinis, verum etiam ab ip-
sibus hostibus ac barbaris tantoperè laudati, encomium,
in quo si ad argumentum respiciamus, singulare quod-
dam præclariss. virtutum exemplum: si verò ad ipsum
libellum, nouum quoddam laudandi, adeoque ipsius
eloquentiæ specimen proponitur, cum summa diligen-
tia perlegamus.

a CVM in.] Narratione orditur, qua occasionem encomij
exponit: in primis locū & tempus, cum Therjagora poëta phy-
siognomia. b Die decimosexto.] Ianuarij. c Aquilè.]
adunco,

adunco. d Homeri natalem.] Homero tanquam poetarum
 principi versuum primitiæ offerebantur. fuit poetarum Gra-
 corum excellentissimus: cuius vitam qui nosse cupit, Herodotum
 adeat, & P'utarchum. e A' meta procurrendum.] Græ-
 cæ est, ἐπι τὸ βαλῆσις. id est, à carcere sive repagulo. In stadij
 autem & certaminibus equestribus erant repagula quedam,
 unde cursus initium erat, quæ Græci βαλῆσις seu ἀποτῆσις
 appellant. Iuxta has lineæ tendebatur, cui insidebant cursuri,
 τῆγο. finis & ubi sistitur erat, quæ Latine meta dicitur. Unde
 à carceribus ad metam, à meta ad carceres dicimus. Lucianus:
 Ad carceres nec in fabulatus es. f Non leti furor e opus
 est.] Numine ac divino quodam afflatu poetæ agitari, Plato
 in libro de Furere poetico testatur. Atque hac facit illud
 Ovidij:

Est Deus in nobis, agitante calefcimus illo.

Lucianus in Parasito, dicit poetam suo quodam acculere. Ari-
 stoteles in Problematis meminit de Maraco qui piæm Syracus
 sano, qui tum meliora fecerit poemata, cum mente esset aliena-
 tus. g Demosthenis cum Homero.] Prima encomij pars
 Collatio Homeri & Demosthenis, & primò quod ad ingenij
 virtutes attingit. Es hic obiter observa, quid in autoribus potis-
 simùm observandum sit. Ut ostendat Demosthenem Homerum
 æmulatum fuisse, illorum similes sententias conferri, dicitq; elo-
 quentiam, quum ante Demosthenem velut mortua & machi-
 nis propulsa esset, viam & suis viribus mobilem reddidisse. Se-
 neca in prologo declamationum suarum: Potui, inquit, & Cice-
 ronis ingenium, quod solum P. R. par imperio suo habuit, cogno-
 scere, & quod vulgo de alio, hoc est, Demosthene, dici solet, sed
 de illo proprie debet, potui viam vocem audire. h Apud
 poetam.] Homerum liad se qui, quo pacto nos pro patria
 gerere debeamus, in hac potissimùm sententia declaravit. Sunt
 enim Hectoris verba ad Polydamanem, augurium infans-
 tum interpretantem. Sed hanc expressit sæpius in primis I-
 liad. 15:

— res est pulcherrima mottem

Pro patria oppetere, & saluos præstare penates.

Expressisse etiam eam videtur Q. Fabius Maximus apud Mar-

sum Tullium lib. de Senectute. Is enim cum esset augur, dicere ausus est, optimis auspicijs ea geri, quæ pro Reipub. salute fierent: quæ contra Reipub. ferrentur, contra auspicijs ferri. Citatur ab Aristotele in Rhetoricis lib. 2. Item ab eodem in epist. ad Atticum, & à Plinio minore in epistolis. Idem Cicero pro Cn. Plancio. Qui pro Reipub. vitam reddiderunt, nunquam mehercule eos potius, quam immortalitatem assequutus putavi. Item in Marcum Ant. Philipp. 14. O fortunata mors, quæ pro patria redditur. Vide annotationem nostram in Patria encomi. sub finem ad illa, pro tuenda patria. i. Pythonis orationem.] Pythonis oratoris eloquentia celebris est. Fingitur etiam ab Homero Ulysses vir multa præditus facundia. h. Ni foret hæc hominum.] Iliad. 12. hæc verba Sarpedoni tribuuntur, quibus Glaucum adhortatur. Non dissimili sententia Andromachen Hector consolatur Iliad. 7. cuius verba sunt hæc, Eobano Hesio interprete:

— lex omnibus vna statuta est,

Quæ iubet esse semel moriendū, hæc omnib. vna est
Conditio —.

Iliad. 18. Achilles Thetidi matri, eodem interprete:

Sic si fata vocant, his me parère necesse est.

Non dissimilis versus citatur in Demonaclis vita:

Strenuus ut legnis, fato potiuntur eodem.

Vide quæ illic annotauimus. I. Grauitatis in Demosthene, quàm in Homero.] Lucianus grauitatem in Homero desiderat, quòd nimia libertate suos quandoque increpet, cum Achivos Achæidas vocat, &c. m. Cetera sunt ignota, patria, genus, ætas.] Fecit enim nominis Homerici claritas, ut neq; cuius fuerit, neq; de eius parentib. inter Græcos conueniret. & pleraq; ut solent, de eo fabulosa consingantur. Nè de eius parentibus plura dicam, de eius patria nihil certi traditur. Hunc enim multa Græcia vrbes certatim sibi vendicant, ad id vi quibus potissimum credere debeamus, non facile fuerit discernere. Quod etiam testatur Cicero pro Archia. n. Nonnulli Smyenam.] Smyrnei præcipuè Homerum sibi vendicant, unde & nummum æ. cum cum inscriptione Homerici nominis habuerunt, & porticum quadratum cum templo ac statua

Nr

Homeri,

Homeri, teste Strabone lib. 14. o Aut fluuium.] Meletam, qui per agrum Smyrnaeum voluitur, à quo Melesigenes dictus est, teste Herodoto. p Melesigenem.] Melesigenes dictus fuit, quod ad Meletem fluvium natus esset, seu catus factus, Homeri nomen sortitus est. Cum enim namque & Iones captos oculis dicitur, pinguis appellatus, quod ὀπιζοῖς, id est, iueneris ducibus egeant. Septem de eo civitates contendunt, ut est in disticho Græco apud Gall. lib. 3 cap. 11.

ἔπειτα πῶς εἰς ἀθήνας ἔειπεν ὀπιζοῖς,

Ἐπιζοῖς, ἴδω δὲ, ἡγάλα φῶν, ὅσα λαομίμ. ἡ δὲ, ἀέρος, ἀδύω αἶ.

q Athenæ opulenta.] Athenas hodie vocant Seihnem. vrbe diruta (haud enim magna eius pars incolitur) poring; vastato videntur etiamnum ingentium ædificiorum latissima que olim vrbs miserabile ruina, Gymnasia diruta, porticus collapsa inter alta rudera, tanquam ossa ex vrbs cadaure inpersunt, ætatemque nostram pristina dignitatis & amplitudinis admoment, Marmorei lapides, elogia, titulos, epitaphiaq; literis vetustate exolescentibus præferunt: r Epigramma.] Erasmus meus pro ἐπιγράμματα legit ἐπιτοῦμα. Et ideo hunc locum ita vertit: At tu fortasse reveris, ne in te torqueatur illud proverbiale dicerium de male respondente proportionem, nempe ne tibi thylaco maior sit accessoria sarcinula. Est autem ἐπιτοῦμα, à ἐπίτω, velut oneris adfertura. Thylacus culens est sine manica, parata gestandis oneribus. Ergo cum digressio longior est quam ipsa res, ut licebit hoc proverbio. Basilius, idem alijs verbis expressit, lib. de Spiritu sancto: ἡ ἴστω γὰρ αὐτὸ ἐπιτοῦμα τὸ ὄμα τὰ ἄλλοις ἐν Ἐκκατάλκω. Ad istum alioqui modum accessiorum multo maior esset ipso principali. s Actchylum.] Que de Actchylō dici possunt ex Græcis præsertim scriptoribus, sunt serè præfixa eius que adhuc extant fabulis, ut non videatur quid amplius accipiendum ad ea. Cæcæneus fuit Pindaro, natus circa 40. Olympiada. eius mentio sit Aduersus indoctum. t Aquam bibebat.] Demosth. aquam bibebat scripsurus aliquid, ut ipsemet testatur in 2. oratione contra Philip. Equidem, inquit, aquam bibens, non ab re difficilis & modestus homo sum. Item in oratione de falsa legatione: Quum admodum superbe surrexisset Philocrates: nihil est, inquit, mirum

Ath-

Athenienses, non eadem mihi & Demostheni videri. Hic enim aquam, ego verò vinum bibo. ut Syracusanis mensis.] Syracusana mensa prælausa atq; opipara dicebatur. Vide Platonem de Rep. 3. Συρακυσίων ἡ ὕλη, τὰ πλεονάζει δὲ Σικελικῶν ποικιλίας ὁ ψῶς ἐστὶν ἄριστος αἰνῆς, id est, Syracusanam, amice, mensam & Siculam in obsonijs varietatem non videris approbare. Lucianus in dialogo Simili ac Polystrati: καὶ τὰ πλεονάζει, inquit, ἄριστος αἰνῆς ἐστὶν ἡ Σικελία, id est, ac mensa Siculis lautiores. Erasmus Centuria secunda Chilian 11. Syracusæ autem civitas amplissima. & Cum Pericle conferre.] De Pericle eloquenti β. qui loquens fulminare & fulgurare visus est, scribitur Plutarchus in vitis, Cic. lib. 3. de Orat. Val. Max. in exemplis. Quintilianus. y Mandragorasopitos.] Mandragorasopiti ἢ dicuntur, qui velut aspidecti, somni culosi ac nimis desides sint: atq; ita quodammodo à sensu diserti abunctivo, ut excitari non queant. Ratio verò est, quoniam is fructus hypnoticus est, quo significatur somni conciliator. Plutarchus in Symposiacis: Somnum quippe fieri putant frigiditate. Quamobrem hypnotica pharmaca parte plurima vim habent ὑπνῶτικῶν: hoc est, fugefacientem. cuiusmodi esse dicitur mandragora. Quin & oblivionem ire creditur inducere. De ea paulò plura annotavimus in Timone. & Themistocles.] De Themistocle apud Cic. Quintil. Valer. Max. varijs in locis varia sunt; & Plutarchus eius vitam ex professo scripsit. Acmylius Probus in eius vita. Thucydides lib. 1. Herod. lib. 8. Aristides rhetor, hunc quod in præsidens futuris prudens & industris esset, laudaverunt. A Magnitudine animi Pericli.] De bellicis autem eius factis vide Iustinum lib. 3. & Plutarch. in eius vita. Floruit anno à mundo condito 3536. Ante Christum natum 426. fuitque Atheniensis dux & orator, eloquentia & auctoritate clarus, Xentippi filius, & Alcibiadis auctor. B Aristotelis testimonium] Is fuit summus philosophus, & Alexandri præceptor, de quo latè scripsimus in dialogo Diogenis & Alexandri. C Ad Alexandrum.] Philippi & Alexandri M. gni etate vixisse Demosthenem Atheniensem oratorem; neque multò post huius obitum tempore perisse, res est non obscura. D Codri.] Vide quæ de Codro antea diximus in St. scura.

mili ac Polystrati dialogo. Fuit enim Atheniensium rex, & pro patria obiit. Responsum namq; acceperant Peloponenses, ut a deum se superavuros si hostium regem non occidissent. Fefellit ergo eos habitus pauperis, eosque in suam necem per iurgia provocando, à nullo cognitus, fecit fidem oraculo. Hinc cum quampiam generosissimum significare volumus, dicimus Codro generosior. E Cùm ille manum ori admoeret.] Varians

autores de Demosthenis morte. Vide Plutar-

chum & Iustinum in fine libri 5.

PRIMI TOMI FINIS.

BERVVM

RE

Abd

Abd

pli

Abd

nu

49

Abd

Abd

Ac

7

Ac

lib

Ac

Ac

A